40-77

Akbaba

detan güveni...

Novosit'li Detan,
yaşadığınız her yerde,
huzurunuzu bozan
bütün haşerelere karşı
güvenle kullanacağınız
tek insektisittir.

detan
novosit'li
AEROSOL İNSEKTİSİT

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 40 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 28 Eylül 1977 — Fiatı 250 Kuruş

HÜÜRRRP!

GERÇİ zamlar yeni açıklanmadı ama, etkisini asıl şimdi duymaya başladık. Ustura yarası gibi, sıcağı geçtikten sonra.

Lütfen her şeye zam geldi diye söylenip durmayın. Her şeye zam gelmedi. Adamlar kırk kez mi söylesinler? Şekere, çaya, beze, tüp gaza zam yapılmadı.

Hakları var. Zam yapılmayan şeyleri saymak çok daha kolay. Bu dördünden başka her şeye yapıldı. Bunlara da yapılsaydı ne farkederdi? Hani öbür dünyada herkesin günahlarını kendi eline verip taşıtıyorlarmış... Adamın biri elindeki günah paketiyle bir yandan yürüyüp bir yandan sızıldanıyormuş:

«Ah bana, vah bana! Ne olurdu hiç günahım olmasaydı da elimi kolumu sallaya sallaya yürüseydim şimdi!»

Karşıdan başka bir adam geliyormuş, sırtında kocaman bir küfeyle. Berikini sızıldanır görünce bir kendi yarım tonluk günah yüküne bakmış, bir karşısındakinin minicik paketine.

«Ağlayıp durma,» demiş. «At onu da bizim küfeye!»

Eliniz değmişken onları da atıverseydiniz bizim küfeye. Ruhumuz bile duymazdı. Bir bölümümüzün işi zam mam umursamayacak denli tıkırında. Geri kalanlarımızınsa zaten beli kırılmış durumda. Kimsenin kılı kıpırdamazdı.

Zamlarda sosyal eşitlik ilkeler gözönünde tutulmuş! Tutulmuştur. Eğer sizin de bir kenarda birkaç bin ton demiriniz, depolar dolusu çimentonuz varsa, siz de yararlanırsınız eşitlikten. Eğer vaktiyle iki - üç daire edindiyseniz, bunların değeri birkaç katına çıktı demektir. Eğer düşünceli davranıp doğmamış çocuğunuzun liseye giderken kullanması için binlerce okul defterini bir köşeye koyduysanız, kazancınız yüzde ikiyüz olacaktır. Bunları, ya da bunlara benzer başka şeyleri yapamıyorsanız, eşitlik falan sayıklamayın boşuna. Orwell'in «Hayvanlar Çiftliği» kitabında söylediği sözleri insanlara uygulamak zor değil:

«Bütün insanlar eşittir. Ama bazı insanlar ötekilerden daha eşittir.»

Mantığın geçerli olduğu ülkelerde yüzde üçlük, yüzde beşlik bir zammı yapabilmek için pençepenç çekişmek gerekirken, bizimkiler el kesesinden bahşiş verir gibi yüzde yüzleri, yüzde ikiyüzleri savuruyorlar ortalığa. Ya saymasını bilmiyorlar, ya dayak yememişler.

Konu dar gelirlinin ücreti olunca, o ayrı. Dondunalım. Ücret artışları enflasyonu körükler. Dondurun bakalım. Zaten önümüz kış. Tek donan şey ücretlerimiz olmayacak.

O kadar çok istiyorlarsa dondursunlar ücretleri. Ama yalnız ücretleri değil, sıkıysa ikiyüzlülükleri, namussuzlukları, dolandırıcılıkları, üç kuruşluk kazanç uğruna köpekleşmeleri de dondursunlar.

Ne demişti bayram demecinde Bay Erbakan? «Bu bayrama yeni başlattığımız ihracat seferberliği ile giriyoruz.»

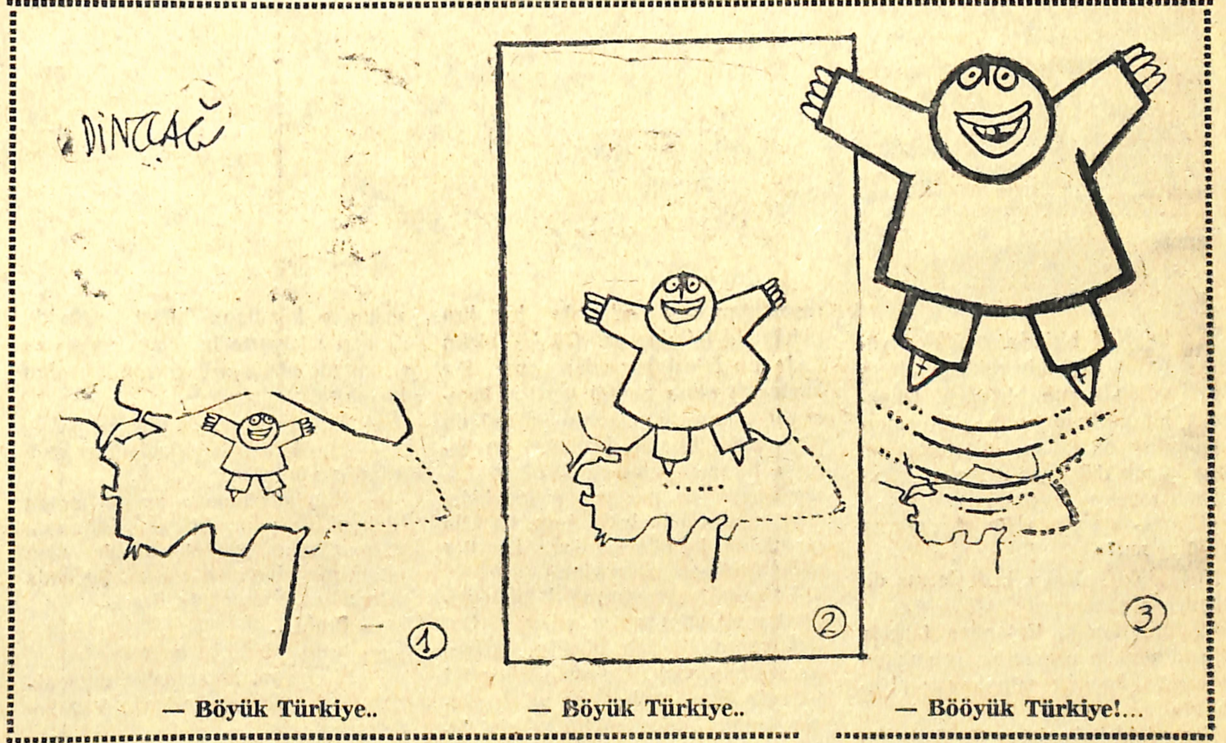
Aaaah, ah! Bize kalsa, işe neyi ihraç etmekle başlayacağımızı çok iyi biliyoruz ya, bizi dinleyen olmaz. Ne dayanıklı toplummuşuz, ne tükenmez kaynaklarımız varmış; şaşmamak olanaksız! Bunca soyulmaya, bunca kazıklanmaya, bunca aldatılmaya bunca yıl dayandık ya, sırtımız yere gelemez artık. Korkumuz olmasın. En sonunda yaslanabileceğimiz bir kalemiz daha var: Yoksulluk.

Osmanlı imparatorluğunun gerileme yıllarında öyle olmamış mı? Yoksul köylü çekilmiş dağ başlarına; sırtlarında bir yamalı hırka, önlerinde bir kuru ekmek. Eşkiya mı geliyor? Varsın gelsin. Alsın bakalım neyimizi alacaksa. Yamalı hırkamızı mı, kuru ekmeğimizi mi?

Bizim şimdiki durumumuz bundan biraz daha iç açıcı. Zamsız bezimize sarınırız. Bulabilirsek, zamsız tüplü gaz ocağımızı yakarız. Zamsız çayımızı kaynatır, içine zamsız şekerimizi atarız. İçeriz sonra sıcak sıcak.

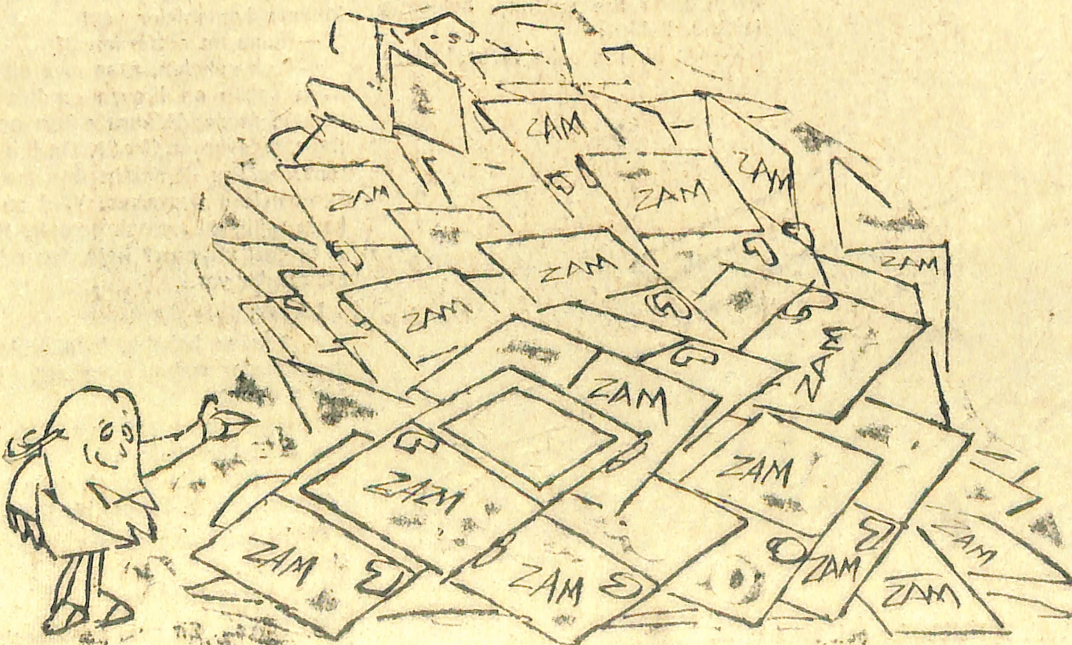
Eğer ağzımızın yerini unutmadıysak.

AKBABA

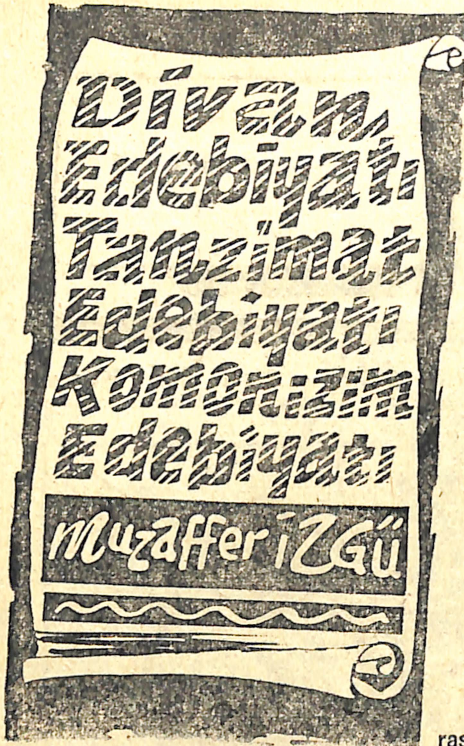

— Böyük Türkiye.. — Böyük Türkiye.. — Bööyük Türkiye!...

Bir TV Reklâmı :

— «100 kapı hemen, 1000 kapı yarın»!

ÜLKENİN birinde, o ülkeyi yöneten kişi bir dilekçe almış vatandaşının birinden. Dilekçenin bir yerinde etin kilosunun altmış lira olduğunu okuyunca az daha küçük dilini yutacakmış. Yumruğunu masaya vurmuş,

«Olmaz» demiş. «Hiç et altmış lira olur mu?»

Yanındaki bakan arkadaşlarına dilekçeyi göstermiş:

«Bakın, demiş. Vatandaş burada etin kilosunun altmış lira olduğunu yazmakta, kaçadır etin kilosu piyasada?»

Yanındaki bakanların tümü de bilememişler. Evlerine telefonlar açmışlar, bakan hanımları da etin kilosunun kaç lira olduğunu bilmiyorlarmış. Yönetici, bu işle ilgili bakanı çağırmış yanına:

«Söyle bakalım, ülkede etin kilosu kaça?» diye sormuş.

Bu işin bakanı da, ık etmiş vık etmiş, piyasada etin kaç lira olduğunu bilememiş. Koskoca bakanlar kurulunda hiçbir bakan etin ederinin kaç lira olduğunu bilmiyormuş. Hepsi de sözünün sonunda:

«Beyefendi ulus, ülke işiyle uğraşmaktan etin ederinin kaç lira olduğunu bilmiyoruz. Çünkü bizim evde bu işleri kapıcılar yapar. Biz kapıcının eline binliği veririz, kapıcı alacağını alır, paranın üstünü de hizmetçiye bırakır, hizmetçi de hanıma bırakır. Ama ne yazık ki hanımlarımız da parayı saymadıklarından, dört kilo bonfilenin, üç kilo pirzolanın, iki kilo kıymanın kaç lira ettiğini bilmemektedirler.»

Yönetici karar vermiş, kılığını değiştirecek ve çarşıya çıkacak. Ondan sonra, dükkân dükkân, pazar pazar dolaşacak, herşeyin ederini yerinde öğrenecek. Öyle ya, koskoca yönetici, ne ekmeğin ederini biliyor, ne peynirin, ne yumurtanın, ne de kuru soğanın. Biri tutup da kendisini bakanlık koridorlarında yakalasa, «Söyle bakalım, kuru fasulyanın kilosu kaça?» dese, çuvallamak işten bile değil.

Çok iyi makyajcılar, yöneticiye o denli güzel bir makyaj yapmışlar ki, gören sanır ki dağdaki çoban kente inmiş. Gerçi çobanın ensesi kulağı yine yerinde ama, giysisi partal, yüzü kara... İnandırıcı olmak gerek, elinde de bir file... İlle şu etin ederi, bunu çok merak ediyor yönetici. Gerçekten altmış lira mı, yoksa o kendisine hayat pahalılığından şikâyette bulunan vatandaş yalan mı söylüyor? Girmiş kasabın birine.

— Buyur amca, demiş kasap.

— Etin kilosu kaça evlâdım? diye sormuş yönetici.

— Bilmiyor musun amca, hemen hemen bir yıldır bu ederden satıyoruz. Yalnız geçenlerde bir zam olduğ ufak bir zam canım. Şu anda etin ederi altmış beş lira...

— Breh!...

— Breh mi dedin beyamca?

— Yoo yoo, komonisler diyecektim ,breh çıktı ağzımdan... Vay komonisler vay!...

Kasap sormuş:

— Bana mı diyorsun beyamca?

— Yok evlâdım sana der miyim hiç, komonisler ülkeyi batıracaklar.

— Batıracaklar vallahi beyamca... Vereyim mi iki yüz elli gram?

— Niye iki yüz elli gram?

— İki yüz elli gramdan fazla et alan parmakla gösteriliyor da şimdi beyamca...

— Demek parmakla ha... Vay komonisler vay!...

— Batıracaklar ülkeyi beyamca batıracaklar...

Yönetici et almamış, çıkmış oradan. Bakkala uğramış:

— Bir kilo pirinç, demiş...

Bakkal pirinci tartmış, yönetici bakkala on lira uzatmış, beklemiş üstünü. Bakkal:

— On bir lira daha vereceksiniz?

deyince, yönetici:

— Yirmi bir lira mı kilosu pirincin? diye sormuş.

— Dün yirmiydi amma, bugün yirmi bir oldu.

— Vay komonisler vay...

— Beyabi ağzını topla, hem burada namusuyla bakkallık yapan, toptancıdan aldığının üzerine belirli bir kâr koyarak...

— Yok yok, demiş yönetici, ben komonisler ülkeyi batıracaklar, diyorum. Seninle hiçbir ilgisi yok sözlerimin...

Bakkal:

— Hesapladım, demiş, bir kabak dolmasının tenceresi millete yüz liraya mal oluyor...

Yönetici gözlerini iri iri açmış, zaten gözleri iriymiş ama, daha çok irileşmiş, bir tencere kabak dolmasının yüz lira olduğunu duyunca...

Bağırmış:

— Batıracaklar ülkeyi bu namussuz komonisler!

Pirinci filesine koymuş, manava uğramış. Ne yazmış vatandaş dilekçesinde, bir kilo kuru soğan sekiz lira diye yazmış. Altı üstü bunun kuru soğan, ki yoksulun salatası, yoksulun öğünü, yoksulun ekmeğinin katığı...

— Hemşerim, kuru soğan kaç lira?

— On lira beyamca!

— Breh... Şey yâni vay dinsiz imansız komonisler vay!

— Bana mı sözün amca?

— Yok evlâdım, sana niye olsun? Kuru soğan on liraysa on lira demektir, mademki kuru soğan on liradır, öyleyse on liradır. On lira demek, on lira demektir. Ben şurada komonislere kızıyorum. Yâni bu ülkede rejim mi aramak gerekli? Hangi modeli arıyoruz? Rejimden rahatsız olanlar var...

Manav:

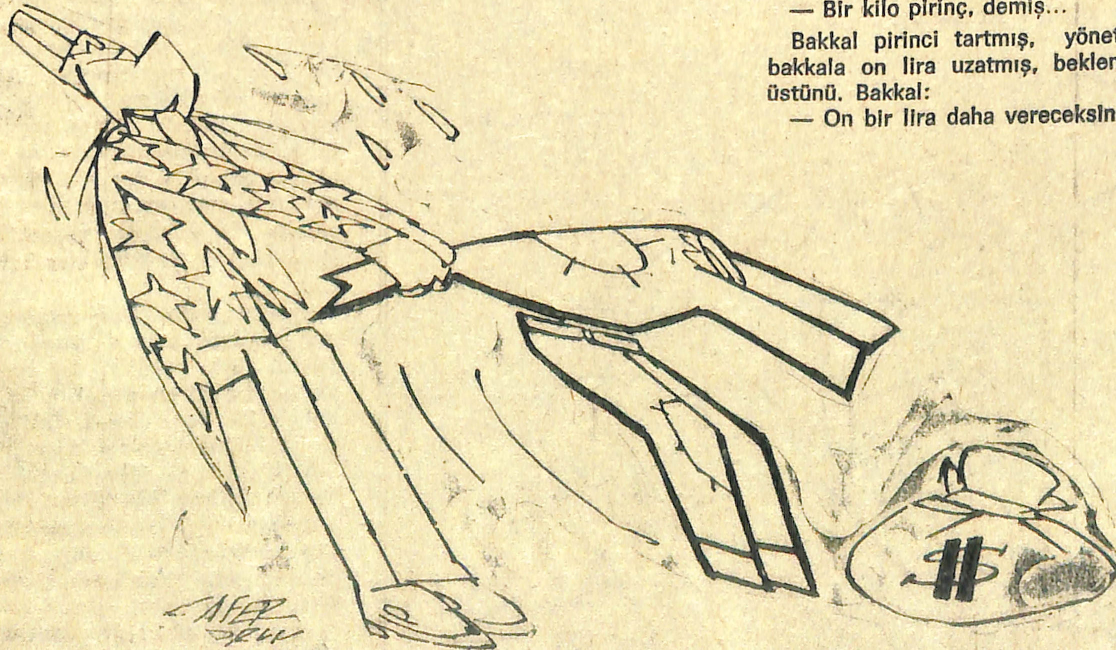
— Tamam babalık, kafa ütüleme de, nekadar soğan alacaksan onu söyle, demiş.

Yönetici soğan almamış. Çok kızmış orada komünistlere... Manav, «İstersen tane hesabı al, daha kârlı çıkarsın, demiş. Tanesi bir lira.»

Dedek vatandaş soğanı tane tane alıyor ha...

Vay komonisler vay!...

Yürümüş... Bir evin penceresinde kiralık yazısını görmüş. «Tamam, de-

— Amerika'da Türk tipi elbiseler çok tutuldu. —

miş içinden, rasgeldi, bir de ev kiralarını öğreneyim bakayım.»

Yazıya bir daha bakmış, yazının altındaki not, bitişik kapıyı çalın, diyormuş. Yönetici bitişik kapının zilini çalmış. Başı bigudeli bir kadın çıkmış, ne istediğini sormuş. Yönetici:

— Şu evi kiralayacağım da, demiş.

Kadın kestirip atmış:

— Sen o evi tutamazsın efendi, diye.

— Neden?

— Tutamazsın efendi...

— Canım bir bakayım...

Kadın isteksiz,

— Bekle, demiş...

Yönetici belki on beş dakika beklemiş, kadın bir anahtarla çıkmış gelmiş, kiralık evin kapısını açmış,

— İşte salon, demiş, işte bir oda, demiş, işte ikinci oda, işte banyo, işte tuvalet, şurası da mutfak...

— Kaça buranın kirası?

— Üç bin!

— Yıllık mı?

Kadın çok kızmış, yöneticiyi ardından kaktırmış, kapının dışına çıkarmış.

— Aha yol buradan gider efendi, demiş. Bize yıllığı mı diye hakaret etmeğe hakkınız yok. Üç bin lira bir aylık kiradır.

Yönetici bağırıvermiş:

— Vay komonisler vay!...

Kadın bağırıvermiş, «İmdaaat» diye... Konu komşu, bakkal makkal, koşmuş gelmişler, yöneticiyi kıskıvrak yakalamışlar. Kadın.

— Ban akomonis, dedi, diyerek yöneticiyi göstermiş. Yönetici ne denli söz canbazı olursa olsun, derdini bir türlü anlatamamış. Sonunda araya bazıları girmişler,

«Canım adam ne bilsin, dağın çobanı,» demişler.

«Duymuş bir söz işte onu satıyor» demişler.

Bırakmışlar yöneticiyi. Yolunun üzerinde bir kuyruk... Sormuş kuyruğun sonundakine.

— Ne var ki burada hemşerim?

— Tabelâyı görmedin mi?

— Yoo...

— Burası iş ve işçi bulma kurumu...

— Pekiyi bunca adam işsiz mi?

— Ne sandın ya...

Yönetici az önce paparayı yediği için, içinden fısıldamış:

— Vay komonisler vay! diye.

Kuyrukta beklemiş, beklemiş, kendisine sıra gelmiş. Adını sormuşlar, yaşını sormuşlar, ne iş istediğini sormuşlar.

— Ne işi olursa?

— Git, demiş oradaki adam, sekiz ay sonra uğra bir.

— Anlamadım.

— Git, dedik babalık, sekiz ay sonra uğra, iş olursa söyleriz.

— Almanya'ya gideyim?

— Sekiz yıl sonra uğra!

— Avustralya'ya gideyim?

— On sekiz yıl sonra uğra.

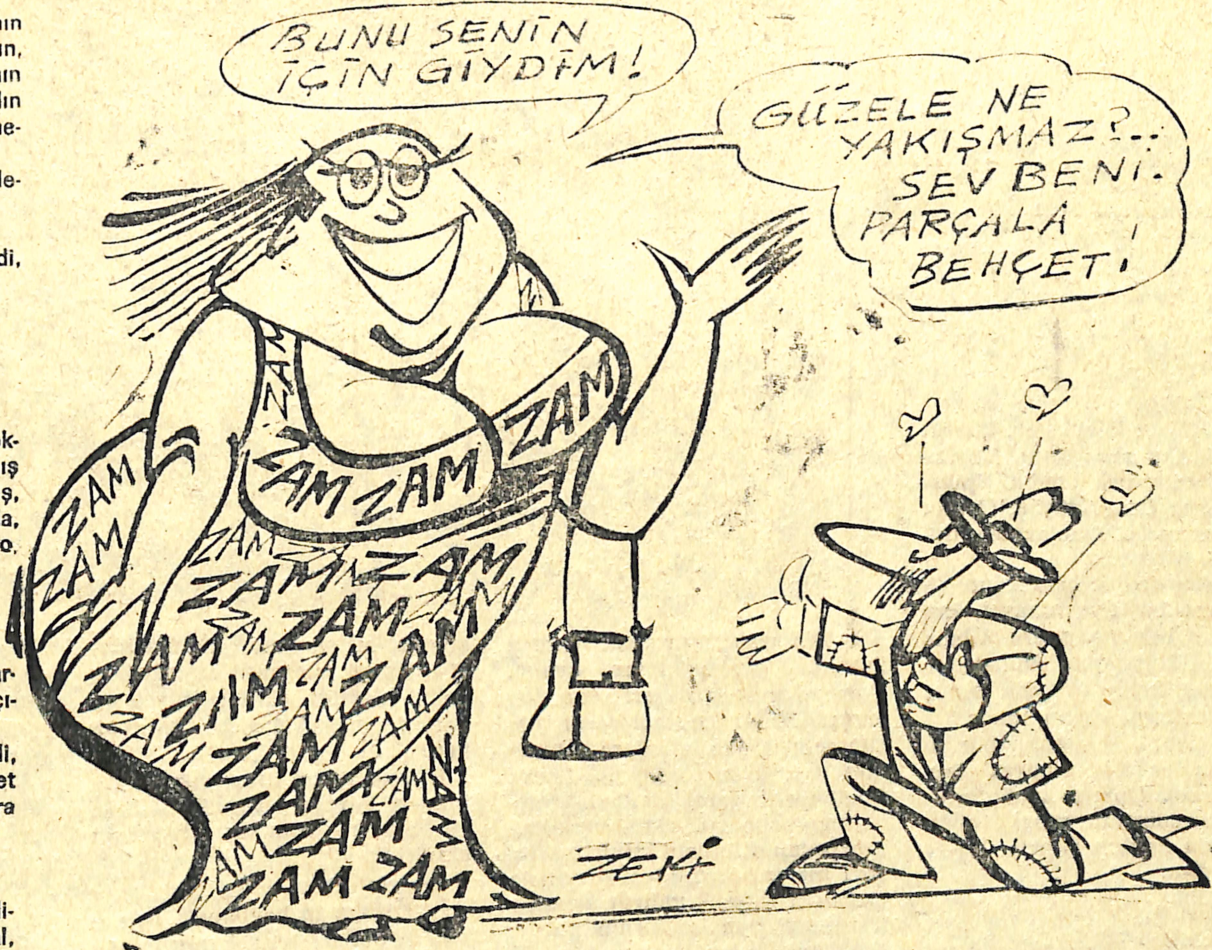
— Vaaay ko......, diyememiş, gerisini içinden söylemiş.

Emekliler kahvesine uğramış. Ne tavla, ne domina, ne bezik... Elde kâğıtlar kalemler, boyuna emekliler hesaplar yapmakta, derin derin düşünmekte, arada bir oflayıp poflamaktalar.

Sormuş:

— Neyi hesaplarsınız siz?

— Bir aya yetişmeyen üç aylığı, üç aya sığdırmağa çalışıyoruz.

Oradan çıkmış, bir fabrikanın önüne gelmiş. Bakmış, işçilere, ne işe girenlerin yüzü gülüyor, ne de çıkanların. Haydi, işten çıkanlar yorgun, ondan yüzleri gülmüyor, ya işe yeni girenlerin?.. Yakalamış birini sormuş:

— Niye yüzün asık hemşerim? demiş.

— Göbek mi atayım?

— Ev kiraları hızla yükseliyor. —

— Üst katta oturmak akıl kârı değil arkadaş!...

— Yoo, pek kararmışsın da.

— Aldığımız boğazımıza yetmez. Yarın greve gideceğiz. Ama patron da lokavt yapacakmış. Haydi şıkır şıkır oyna bakalım babalık.

Haklısın, dememiş yönetici, içinden fısıldamış:

— Vay komonisler vay...

Yolu üzerinde bir okulun önünde yığınla insan görmüş. Eli zincirli, eli tabancalı, eli muştalı kişiler, birilerini kovalamakta, yakaladıklarını boğup öldürmekte...

— Noluyor? demiş birine.

— Komonisleri haklıyoruz, demiş o kişi...

Oh, demiş yönetici, galiba iyice yaklaştım konağıma, çünkü ben buraları hiç yaya dolaşmamıştım. Bağırıvermiş:

— Vay komonisler vay, yıkacaklar ülkeyi!...

Oradaki eli zincirliler, eli bıçaklılar, eli tabancalılar, takma sakallı yöneticiyi omuzlarına almışlar.

— Kahrolsun komonisler, yaşasın milliyetçiler, diye bağırmışlar...

Yönetici, omuzlarda konağının olduğu yere dek gelmiş. Orada bir kez daha bağırmış:

— Kahrolsun komonisler! diye...

Ötekiler de bağırmışlar...

Merdivenleri çıkmış, odasına gelmiş, sakalını çıkarmış, eski giysileri çıkarmış, giymiş kuşanmış, koltuğuna kurulmuş, zile basmış. İçeriye giren özel kalem müdürüne:

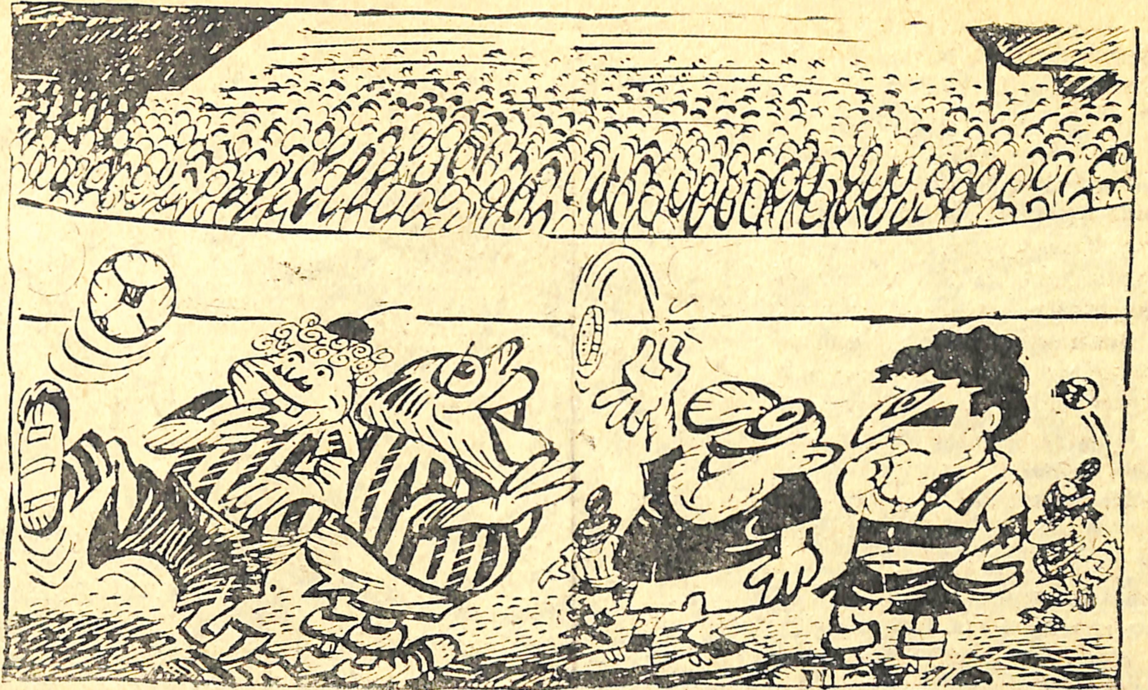
— Çok ivedi haber ver, bakanlar kurulu toplansın, demiş.

Bakanlar ivedi gelmişler başbakanlığa...

— Arkadaşlar, demiş yönetici, bundan böyle komonizm edebiyatına dört elle sarılalım, neden derseniz dışardaki vaziyet berbat!...

Muzaffer İZGÜ

Halkspor Adaletspor Maçı

SAYIN dinleyiciler, burası politika stadyomu. Bugünkü maç pek büyük. Spikeriniz Hasan Çenesidüşük. Oyunu naklen vermeğe, kafalarınızı ütülemeğe başlıyoruz.

Günlerce dedikodusu yapılan karşılaşma başlıyor nihayet. Hakem önce hekime, sonra Allaha emanet. Halkspor'la, Adaletspor paylaşacak koz. Sabredin biraz, heyecanlarınıza koyun takoz.

Ortalık toza, dumana büründü. Halkspor'lular nihayet alanda göründü. Onlara kızıl derler ama, formalarının rengi çivit, başlarında kaptan Ecevit.

— Soldan:

— Uuuh!.

Sağdan:

— Yuuuh!. Sesleri gelmeye başladı. Kimi gazoz şişesi, kimi taş atarak oyuncuları karşıladı Halkspor Milli Âlamet takımından beş oyuncu etmiş transfer. Kupayı alacağa benziyor bu sefer.

Sağdan tekbir, ilâhi sesleri başladı duyulmaya. Adaletliler girdi sahaya. Kaptanları yaman. Meşhur Ispartalı Süleyman.

Alanın orta yerine gelince kaptan:

— Biz, dedi, üçer rekât namaz kılmadan başlayamayız oyuna. Öyle yapmasak golleri yeriz boyuna. İktidar sporcuları da düşünmeli, bütün stadlara birer mescit inşa ettirmeliydi. Devr-i ikbalimizde gereğini niçin yapmadığımız soruldukta, vereceğimiz cevap dilimizin altında: Herşeyi biz yapsaydık, Karaoğlana sırt üstü yatmak kalırdı. İşsizlikten bıkar, bunalırdı. Dimi ya?

Nihayet oyun başlamak üzere sayın dinleyiciler. Hakem elindeki parayı havaya attı. Yazı gelirse Halkçılar, Tura gelirse Mukaddesatçılar batıdaki kaleyi işgal edecekler.

Para havalandı ama yere düşmedi. Oyunculardan birinin atılan nakiti iç ettiği anlaşılıyor. Hakemin hayretten ağzı açık:

— Yahu nereye gitti bizim teklik? Gökten düşen değildi keklik, diye bağırmada, ördek mi, örtülü ödenek mi sandınız? Banka kredisi, devlet işletmesi eşantiyonu, yolluk değildi. Kim yuttuysa çıkarsın, yoksa olacağız karakolluk.

Hakem ikinci lirayı çıkardı cebinden. Paraya bir delik delindi. İp bağlandı. İpin ucu hakemin elindeydi.

Ispartalı Sülo itiraz etti:

— Paraya ip bağlamak, hele o ipin ucundan tutmak anayasaya aykırıdır, yarın hazine de delikli para bastırır, ipin ucunu tutarsa, özel sermaye hapı yutar. Yatırımlar azalır. Yabancı şirketler Türkiye'ye gelmekte nazlanır. Kalkınmanın hızı düşer. Fabrika bacaları tütmez. İş sahipleri dümenlerini yürütemez.

Kaptan Ecevit katıldı tartışmaya:

— Dedi büyütmeyin olayı. Herşeyin vardır kolayı. En iyisi atalım aşık.

Uzmanlar kitabına uydurdular. Öteberi faslından bir madde buldular. Özel idare bütçesinden kesildi kocaman deve. Kemikleri arasından aşıkı bulundu. Sonra o nesne havaya savruldu. Çıka gelmiş, gölgeli kaleye Adaletsporun kalecisi postu sermiştir sayın dinleyiciler.

Hakemin düdüğü ile oyun başladı şimdi. Top Osman Sabit Avcı'da. İngiltereden aldığı rugan iskarpini ile topa dokundu. Top İsmet Sezgin'e geçti. Alev Coşkun seğirtti. Taktı çelmeyi, vurdu tekmeyi. Orhan Birgit'e verdi pası.

Hakem gözlüklüydü. Favulu görmüş, oyuncunun yüzüne sarı kartı dayamıştı. İzmir milletvekili pişkindi:

— Burada basın masın sökmez, dedi, şimdi o kartlar, Cibali Karakolunda bile geçmiyor.

Ecevit'in çektiği uzun şut, topu Ispartalı Süleymanın başının üzerine kadar getirdi. Bir Adaletsporlu:

— Kafa vur başkan, kafa! diye bağırmakta.

Adaletspor kalesinin önünde şimdi top. Tehlikeli dakikalar yaşanıyor. Gol olmak üzere. Bu gibi kötü ihtimalleri hesaplayan Adaletliler sadece kalecilerine bırakmamışlar işi. Kalenin önü kurufasulye, pirinç, şeker, çimento çuvalları ile örülmüş. Onunla da yetinmemiş, Karabük fabrikasının demir ve çelikleri ile «majino» hattına çevirmişler kalelerini. Futbol değil ya, füze atılsa, kale direklerinden içeriye girebilmesi zor.

Oyunun birinci devresi o—o berabere bitti. İkinci fasıl başlıyor şimdi. Oyunun daha ilk dakikalarında bir helikopter göründü stadın üstünde. Oyunculara değebilecek kadar alçaldı. Sol açık Turan Güneş aldığı pası sıkı bir şutla havaya, yani Helikoptere verdi. Helikopter topu alınca Adaletspor kalesine doğru yöneldi.

Adaletçiler havayı hesaba katmadıklarından, gökten inen futbolcuya hayretle bakmaktalar.

Helikopter rakip kalenin üzerinde. İnişe geçti. Alçaldı, alçal-

— Av malzemelerine de zam yapıldı. —

dı, tam kale direklerinin önüne gelince durdu. Gooool... Evet, gol oldu sayın dinleyiciler. Bir daha. Bir daha. Tam onbeş topu kalenin içine çiviledi helikopter.

Helikopterin içinde daha yirmi, otuz topun bulunduğu anlaşılıyor. Bereket hakem düdük çaldı, maçın sona erdiğini bildirdi de, gol yağmuru durdu.

Adaletspor kaptanı Ispartalı Süleyman gazetecilere maç hakkında şunları söylemektedir:

— Seçimlerde olduğu gibi, yine gafil avlandık. O zaman solu hesaba katmamıştık, bu kez havayı. Ancak, yenilmiş sayılmayız. Bugünedek milliyetçi takımların attıkları golleri alt alta yazar, toplarsanız gerçek ortaya çıkar.

Alacakları olsun. Revanş maçında Amerikadan getirteceğimiz Fantom uçakları ile, yalnız gol atmakla kalmayacak, kalelerinin altını üstüne, üstünü altına getireceğiz!

Maç nakli de, bendeniz de bittik sayın dinleyiciler, vaktiniz geçmedi boşça, hepiniz kalınız hoşça...

Burhan ESEN

Padişahım çok yaşa

— Zemane padişahlarına —

Ferman senin, şan senin
Padişahım çok yaşa!
Tenimdeki can senin
Padişahım çok yaşa !

Memlekete nam verdin
Kümes verdin, dam verdin
Birazcık ta zam verdin
Padişahım çok yaşa !

Asla demem el'aman
Dini bütün müslüman
Sanki Sultan Süleyman
Padişahım çok yaşa !

Pahalılık gelse de
Mızrak cebi delse de
Cümle alem ölse de
Padişahım çok yaşa !

Canım sana emanet
İcraatın tamam et
Kopsa bile kıyamet
Padişahım çok yaşa !

Özel söyler son sözü
Alkış tutsun yer yüzü
Hak saklasın kem gözü
Padişahım çok yaşa!.

Siyami ÖZEL

Fikriye Hanım Ve O Eski Bıyıklar

FİKRİYE Şakrakses şimdi unutuldu. Bir zamanların en ünlü kadın şarkıcılarındandı. Gençti, güzeldi, kendisi gibi sesi de şakraktı. Eski Turkuaz Gazinosunun parlak yıldız motifleriyle süslü sahnesine bir alım ve çalımla çıktığı vakit bütün erkeklerin kalbi «güm güm» atmağa başlar, eller bir isticâl-i vecd hâlinde çapkınca bir şûriş-i letafet ile bıyık burmağa koyulurdu.

Hem de ne bıyıklar?. Kömür karası, kumral, sırma, ebrûli..

Bir bahriyeli Hüsnü bey vardı, beher bıyığı — Allah sizi inandırsın — yarım arşından fazla gelirdi. Sağdaki bıyığını burmak için kolu yetişmez, yarım metre kadar sağa yaklaşmak zorunda kalırdı. Diğer canipteki bıyığını burmak için deaksi tarafa yönelirdi.

Ya Bâdemzâde Recai beyin bâdem bıyıkları?

Efendim, şimdikiler de bıyık mı? Siz bıyığın âlâsını o zamanlar görecektiniz. Hem bâdem bıyık deyip geçmeyin.

—o—

Burun altında bir ufacık nesnedir ama bakım ister, tımar ister. İşte bu Bâdemzâde Recai bey, sabahları sokağa çıkmadan evvel aynanın karşısında en aşağı yarım sat bıyığının tuvaleti ile uğraşırmış. Fındık karası ile boyamalar, pek nâdir attarlarda bulunan çeşm-i dilâra yağı ile yağlamalar, misk-ü amber ile oğuşturmalar, pomatalar, v.s.. Velhasıl Bâdemzâde Recai beyin bâdem bıyıkları bıyık değil, âdeta kadınların baş belâsı imiş...

Uzatmıyalım. Şimdi o bıyıklar nerede? Palabıyıklar, posbıyıklar, tarz-ı kadim üzere vezir vüzera bıyıkları, İstanbul efendisi bıyıkları?

Sırası gelmişken şunu da söyliyelim: Seryâver Mahmut Hulûsi beyin bıyıkları da pek meşhurdur. Öyle ki; bu bıyıklar yüzünden paşa konaklarında, zadegân yalılarında kadınların saç saça, baş başa kavga ettikleri rivayet olunur.

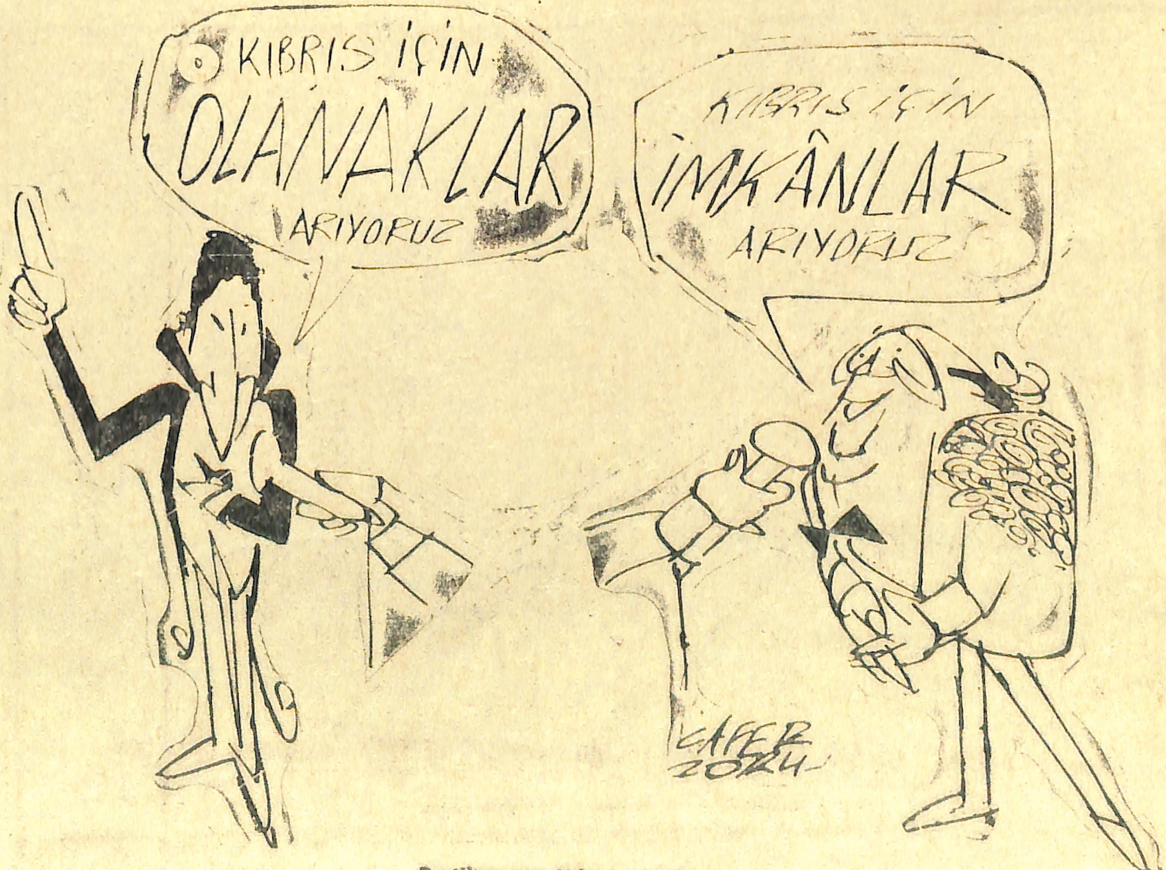
Biz yine konumuza dönelim. Fikriye Şakrakses sahneye çıktı mı karşısında bir sürü bıyık görürmüş. Çapkınca tebessüm eden, kımıldayan, ihtiraslı, şehvetli bir sürü bıyık. Ve tuttururmuş Hafız Post'tan, Hammamizâde Rifat beyden, Amâ Kıllı Haydar efendiden besteler okumaya. Bıyıklar bestelerin âhengine uyup başlarlarmış hüzünlenmeye, ağlamaya..

Sonra gel zaman, git zaman o saadetli devirler sona ermiş. Bir zamanların Fikriye Şakrakses'i tenhalarda unutulmuş. Aksırıklı, öksürüklü bir ses kalmış bir kenar mahallede, kırışıklar içinde bir yüz..

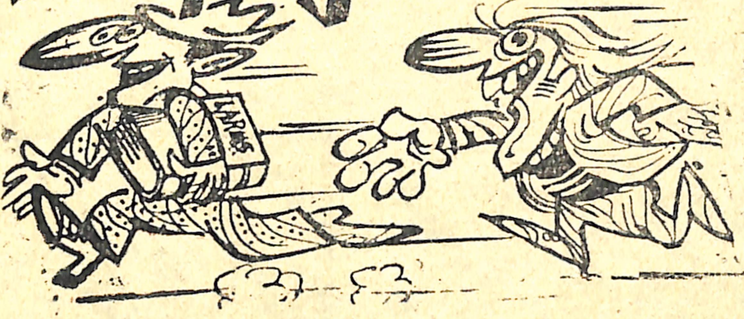
Bıyıklar mı? Onlar da asaletlerinden çok şey kaybetmişler. Palabıyıkların yerini duglas bıyıklar, posbıyıkların yerini pisbıyıklar, tarz-ı kadim üzere vezir vüzera bıyıklarının yerini de sıçan bıyıklar almış.

Ve böylece bıyıkların o saltanatlı özge devri sona ermiş..

Siyami ÖZEL

Partilerarası Kıbrıs politikası!...

— Sayın seyirciler, bilgi yarışmamıza hepiniz hoş geldiniz! Yarışmamız başlıyor. Yarışmacımızı mikrofona davet ediyorum. Evet... Sayın yarışmacı, hoş geldiniz. Önce bize kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

— Hoş bulduk efem. Tanıtayım. Bendeniz Şükrü Şükür. Evliyim çok şükür. Bir işte çalışıyorum, işsiz değilim çok şükür. Gerçi maaşım az, işim zor ama bunu da bulamayanlar var. Yuvarlanıp gidiyoruz işte çok şükür. Haa... İki de çocuğum var çok şükür!...

— Peki. Hemen yarışmamıza geçelim öyleyse. İlk soru şu: «İnsan güldüğü kadar insandır» sözünü kim söylemiştir?

— Moliyer diye tuzu kurunun biri.

— Bravo! İkinci soruyu soruyorum. «Vatandaş oy verdiği kadar vatandaştır» diyen kimdir acaba?

— Kim olacak? Politikacı bittabii!..

— Evet. Bu da doğru. Barajı aştınız. Şimdi gelelim garaj sorularına. Bakalım garajı da açabilecek misiniz? İşte sorunuz: Bir ton bir ton daha ne eder?

— Tonton canım tonton...

— Evet. Doğru. İyi bir yarışma çıkarıyorsunuz. Garajı açıp garajdan çıktınız. Ama bakalım virajı dönebilecek misiniz? İşte viraj sorusu: Hangi kovanda bal yoktur?

— Yelkovanda ve de mermi kovanda!

— Bravo! Biz bir cevap istemiştik. Siz iki tane söylediniz. Tebrik ederim. Ama bir viraj daha var. Onu da aşmak zorundasınız. Hangi bağda üzüm yetişmez?

— Ayakkabı bağında.

— Bravo! Bu virajı da aştınız kazasız belasız. Şimdi geldik plaja!..

— İyi ama mayom yok yanımda.

— Olsun varsın efendim. Sizde bu zeka varken... Neyse, geçiyorum plaj sorusuna. Kediyle kaleci arasında ne fark vardır?

— Kedi tuttuğunu yer, kaleci ise tutamadığını...

— Bravo! Çok şahane bir yarışma çıkarıyorsunuz. Plaj bölümünün ikinci ve son sorusunu soruyorum size. Üç tane ünlü süleyman sayınız.

— Muhteşem Süleyman, Kanuni Süleyman ve de Millî Cephe komutanı Demirel Süleyman... İsterseniz daha sayayım.

— Yok yok, saymayın. Yalnız size puvan verebilmemiz için bu Süleymanlardan hangisinin daha üstün olduğunu açıklamanız gerekir, niçiniyle, nedeniyle...

— En üstünü cepheci olanıdır. Çünkü hepsi ayrı telden çalan partileri idare etmek, seçimlerden sonra onları yine bir araya getirmeye çalışmak değme babayiğidin yapacağı iş değildir. Cüsse bakımından da hepsini bastırır herhalde...

— Evet... Jüri cevabınızı kabul etti. Plaj bitti. Şimdi geldi mangiraj sorularına. Yalnız dikkat edin.. Bunlardan birini bile cevaplandıramamanız sizi mangırdan eder. Dikkatle dinleyin. İşte ilk mangıraj sorunuz: Katanganın başkenti neresidir?

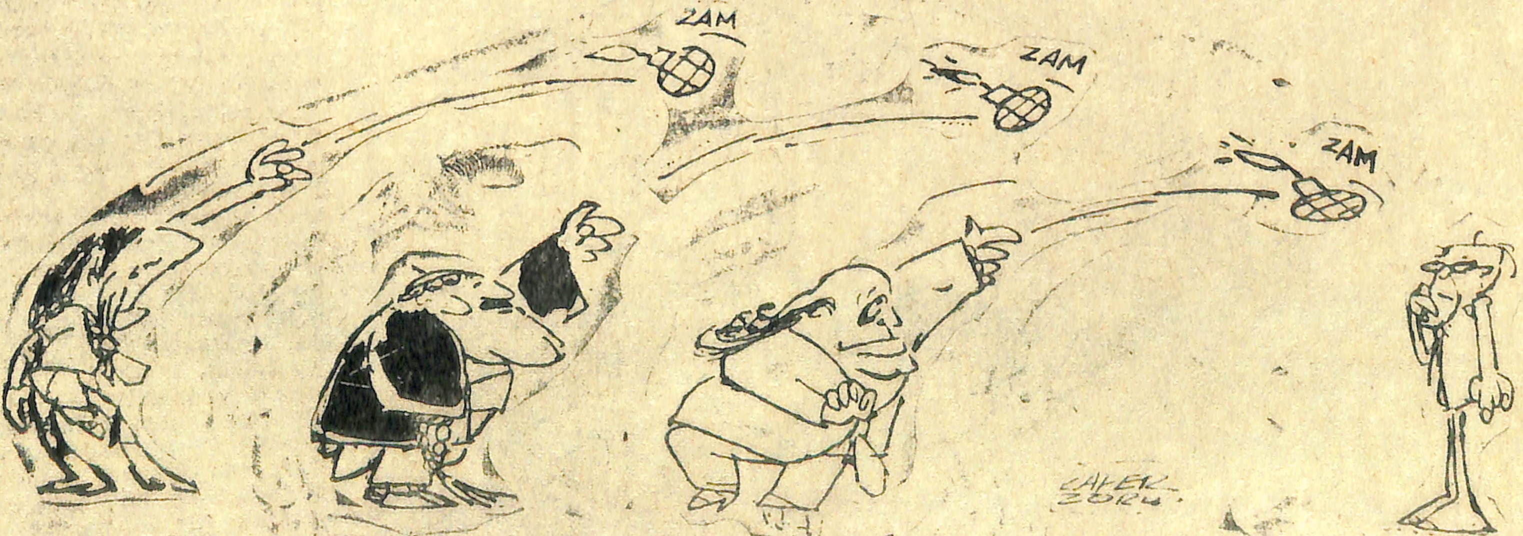
— Bilmiyorum efendim.

— Çok yazık. Elendiniz. Size bir para, ödül falan veremiyeceğiz. Centilmence yarıştınız ama şansınız yaver gitmedi. Güle güle!..

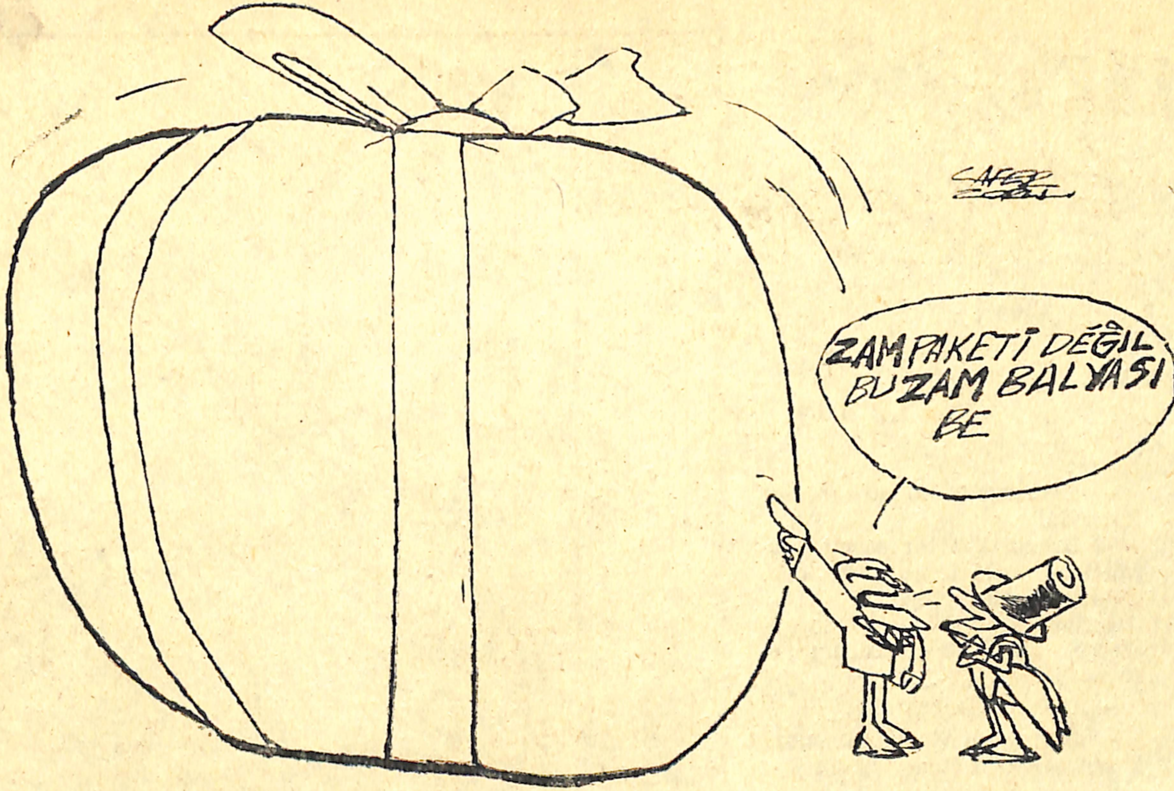
Erhan TIĞLI

— Herkes kilotlu çorap giyiyor... Ben de kilotsuz çorap giydim!...

«Acilciler»!...

Zamlı Mâniler

Zam yağar zam üstüne
Her maddenin üstüne.
Zam gözümü kör etmiş
Zam olmuş, zam üstüne.

Zamsız bir şey kalmıyor,
Zamlı file dolmuyor.
Millet uyusun diye,
Uykuya zam olmuyor.

Etiketler karşımda,
Bir zam gibi duruyor.
Bayramda da davulcu
Zam zam diye vuruyor.

Ekranda zamlı demeç
Arının balı gibi.
Zam kokusu geliyor,
Cephenin gülü gibi.

—o—

Yar zam var diyeyim mi,
Yanına geleyim mi.
Zam yapması zor ise,
Yardım ageleyim mi?

Zamlar aldı yürüdü,
Zamlar bir alev yarim,
Senden başka kimsem yok,
Beni zamlı 'sev yarim.

Önümde zamlı kaya.
Zamlar benziyor aya.
Bende takat kalmadı,
Zamları saya saya.

Elimde zamlı kâğıt,
Zam olur saat saat.
Cüzdanda para bitti,
Ne tad kaldı, ne rahat..

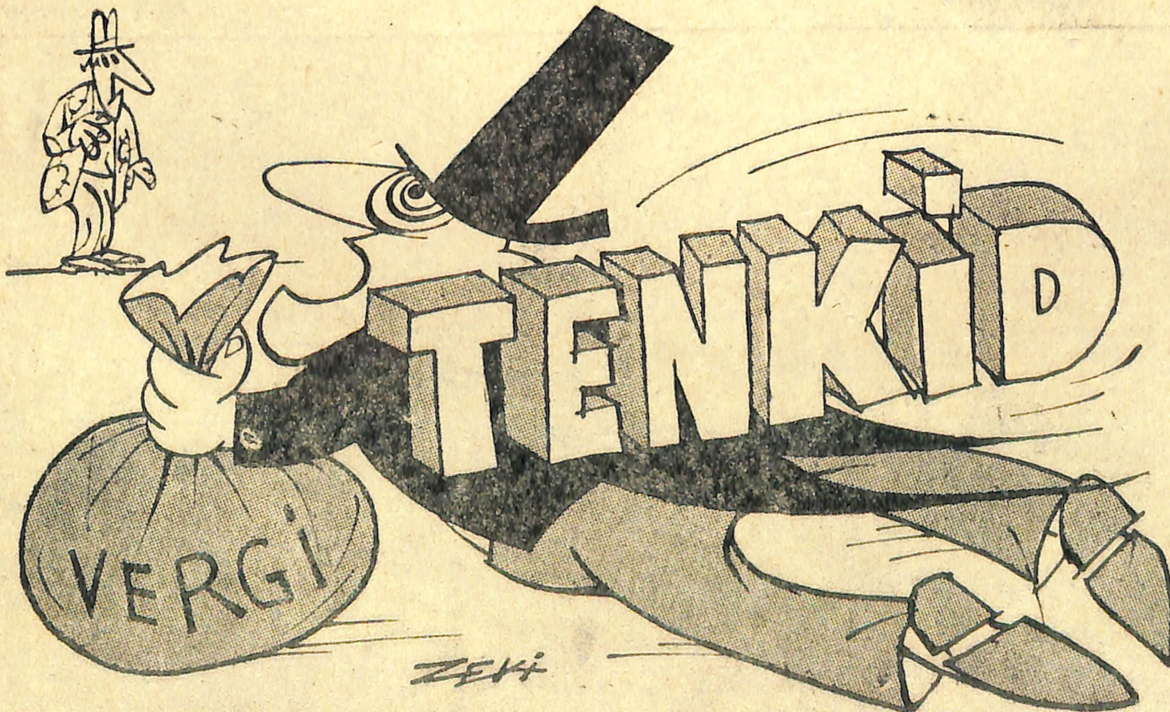
Zamı zama eklerim,
Zam zam diye teklerim.
Gözüm televizyonda,
Zam gününü beklerim.

Zamlı yazma bağlama,
Zamlı kalbi dağlama.
O zamlı gözlerinle,
Zam var diye ağlama.

Behey şair Ertekin,
Kilosu kaça etin?
Zamlı sevgilim benim,
Zamlı yaşam çok çetin.

Fuat ERTEKİN

— Vergi tasarıları tenkid ediliyor —

— Şunun altından bir kalkarsam, çekeceğin var elimden!...

Sarhoş'

Kadehim, ve salatam..
İçtikçe yaşıyorum, düş

Eğer şu zenginlikte, va
Sarhoş olmak istemem

Mutluluk çeşmesinden
Hem güler, hem ağları

İşlemez siyasetin, ne
Giderim iniş - yokuş,

Sıcak, soğuk farketme
Bağışıklık kazandım so

Varsa bir kadeh şarap,
Ömür geçer mi yoksa;

Ben hayat yokuşunda,
Yarım şişe rakıya kırk

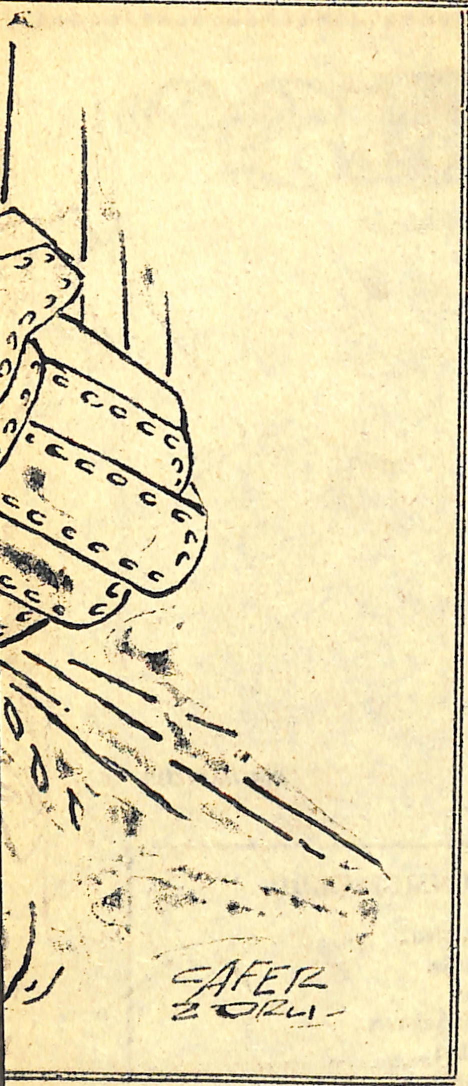
«Mavidir dünyam benim
Efkârım dağılıyor, dostl

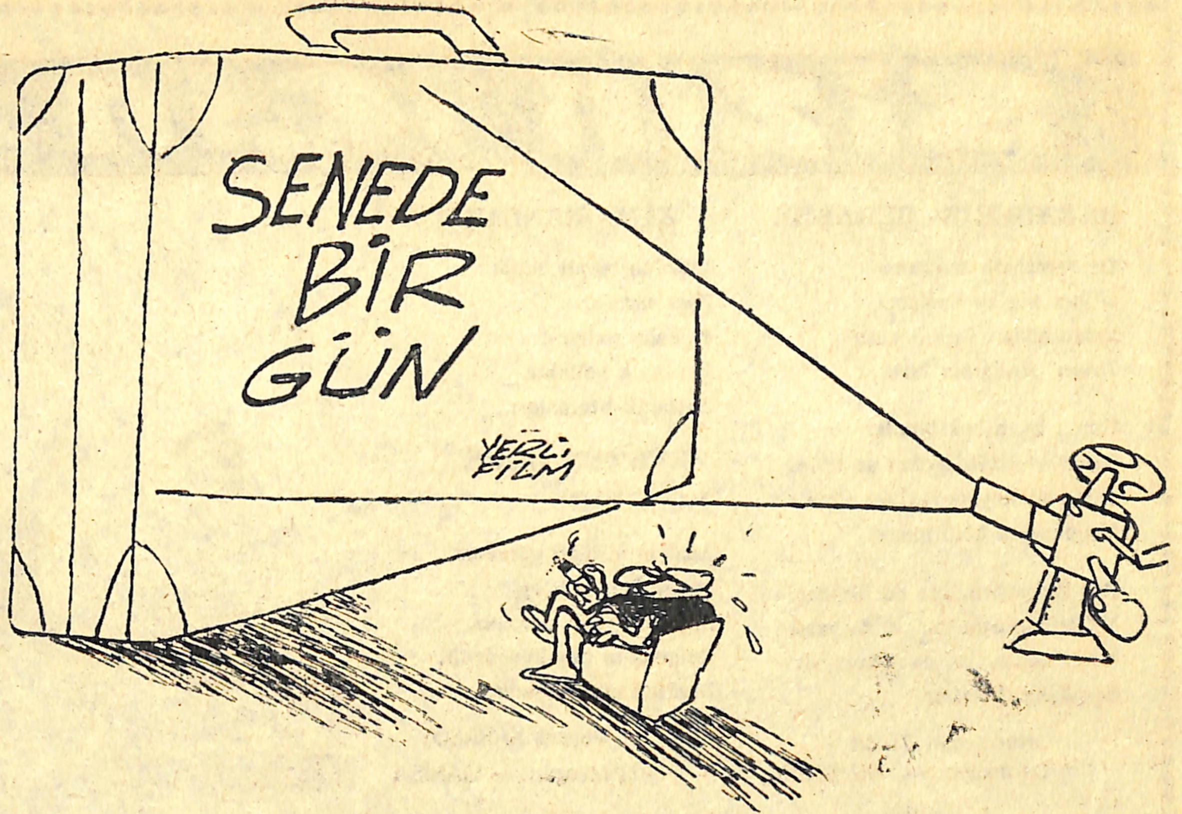
Asvaltta yalpa vurur, s
Gerçek ile hayali rakıya

—

Silinir yoksulluğum, bor
Gönlümü yudum yudum

Bir ufaklık şişedir, kahk
O da kırıldı işte, gözler

— Yurt dışına yılda bir defa çıkılacak. —

BEYİTLER

Piyasanın zamları, et, sigara kuyruğu
Suratlarda patlayan Demir-el'in yumruğu.

Kimisi en ileride, kimisi de en sonda
Ve finişe kalktılar, fiyatlar maratonda.

«Pişmiş tavuk yer misin?» demişler de tilkiye
Gülmekten bulmamış zaman cevap vermeye.

Kiminin mutluluğu bir küçük aileye
Bağlıdır kimisinin dünyaya hükmetmeye.

«Beş kuruşum yok» dedi; Hazret yalan buyurmaz
Milyonlarla oynar, o, beş kuruş bulundurmaz.

Otursam pantalonum, yatsam ucuz mu yatak
Gezsem ateş pahası kundura yırtılacak.

«Selam rüşvet değildir,» deyû etme kelâmı
Rüşvet yerine geçer Ekselânsın selâmı.

Gözüne kestirdiyse Sülüman'ı o Yunan
Ardında Türkler varsa pire olur kahraman.

Uyuruz mışıl mışıl, bindiler sırtımıza
Yorulan uyur; gören, yorar rahatımıza.

Başbuğ'un emrindeki bozkurtlar geldi aşka
Ululuk, ulus başka, ulumaksa bambaşka.

Yaşar Hadi ÖNDER

...n Gazel

...mem saltanata,
... kata kata...

...sın gözlerim,
...yı yuta yuta...

... yudum yudum,
...katıla katıla...

... tüfeği,
...ta ata...

...tutuşuyor ya...
...ta yata...

...n anasını...
...s tuta tuta?...

...yi öğrendim,
... ata...

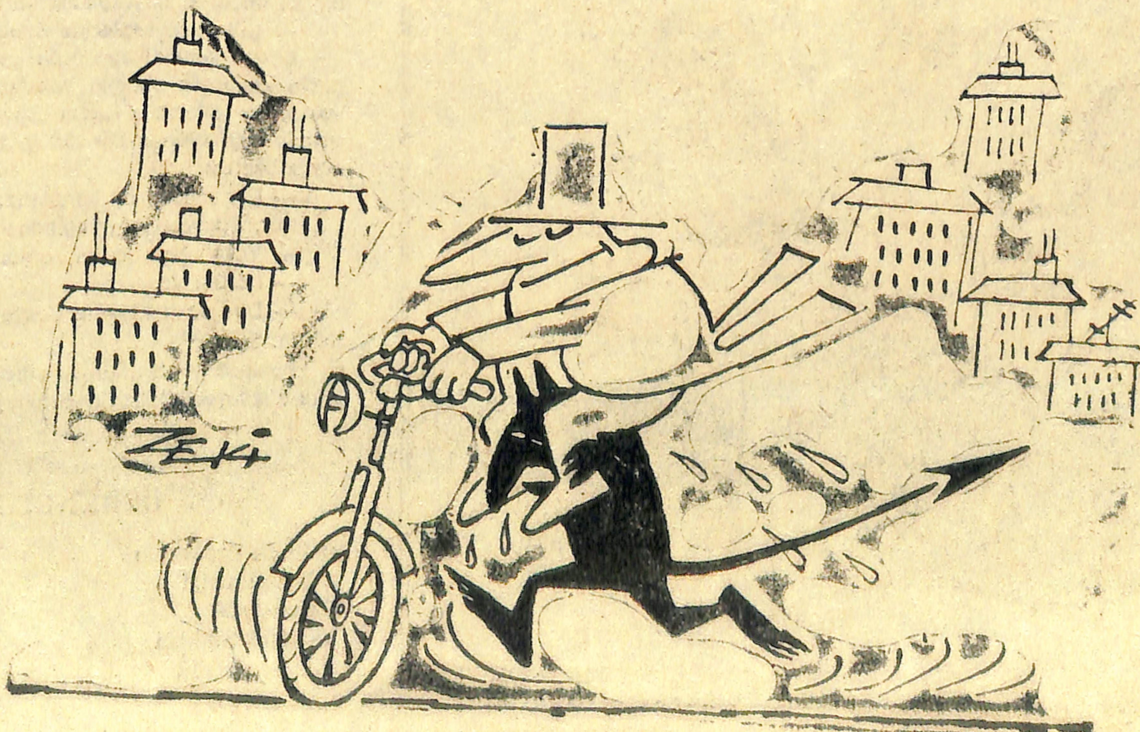
...m dumanlanınca,
... sata...

...eyhanede...
...ta...

...ksitlerim,
...ta avuta...

...aynağı,
...ta...

Fikret YILMAZ

Şeytan Arabası!...

Sizin için...

BERABERİZ - BERABER

Oy zamzama zamzama
Selam söylen amcama
Yolsuzlukları kapatmazsa
Tırları göndersin bana

Hey... bana bak birader
Senin komisyonlardan ne haber
Söyle ağabeyine fes altı etsin
Duyulmasın kötü haber

Ben bir yeğen, sen de birader
Yollarımız aynı ya... o da yeter
Ha... sunta, ha da komisyon
Beraberiz, beraber

Necmettin ÇAKIR
Derinkuyu — NEVŞEHİR

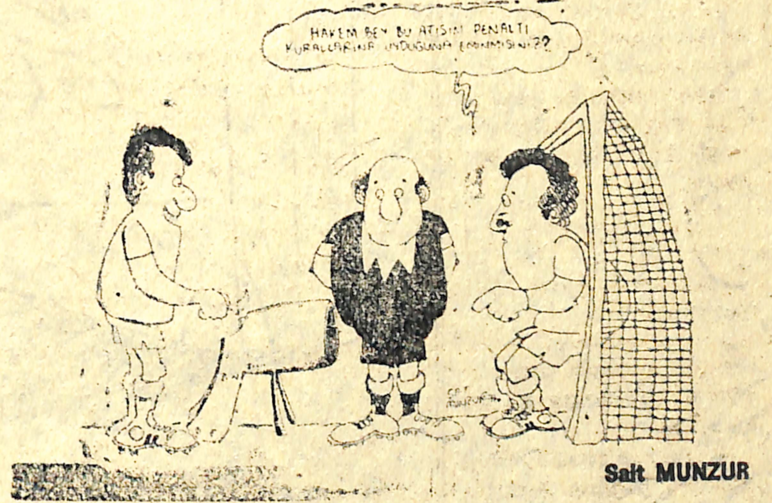
ZAM ORANLARI

Yeniden tespit edildi
Zam oranları;
Yiyesim geliyor,
Yumuşak koltukta
Sırıtarak oturanları...

ZEVKTEN DÖRK KÖŞEDİR

Adamın yüzünü görseniz,
Tipsizlikten altı ay
Hapiste yatar dersiniz.
Gelgelelim baş köşededir,
Zevkten dört köşedir...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

Sait MUNZUR

NİÇİN YEDİN

Ogün mahallenin kadınları bizde toplanmışlardı. İçlerinde afacan mı afacan bir çocuk olan Erdal'da vardı. Erdal hamile olan Yasemin hanımın karnına bakıyor birşeyler düşünüyordu. Sonunda:

— Yasemin abla bu çocuk senin mi? dedi.

— Evet canım..

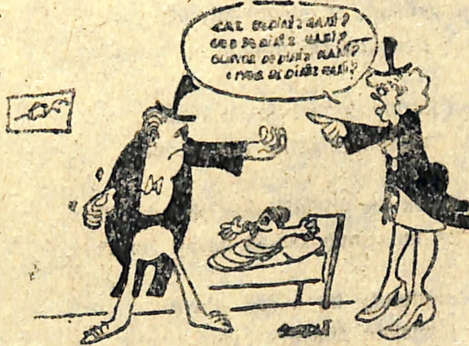
— Onu seviyor musun?

— Tabi seviyorum..

Erdal biraz düşündü sonra evde kahkahayı kopartan sorusunu sordu:

— Öyleyse niçin onu yedin..

Mustafa ERKOL — BALIKESİR

YÜRÜNMEZ OLDU

Yürünmez oldu..
Kaldırımlarda,
Sokaklarda.
Sokaklarda kokmuş..
Çöp yığınları
Kaldırımlarda..
Satıcıların malları,
Parklar meyhane oldu.
Duvarlar karatahta,
Hertarafta beylerin
Arabaları.
Ulusça öndeyiz Dünyada,
Sokak ve laf edebiyatında.

Hilmi KURT
Foto Köroğlu — İSKENDERUN

Sait MUNZUR

KÖRLÜK

Zamanında uyanamadığı için işine geç kalmıştı. Hızlı hızlı koşuyordu. Önüne çıkana çarpıyor, kalabalıkların arasından sıyrılıp çıkıyordu. Nasıl yürüdüğünün ayrımında değildi. Kafasında, bir an önce işine yetişmek vardı.

— Çüş, ayı, seslerine dealdırmıyordu.

Birden kendini bir körün kucağında buldu. İnsan azmanı kör, güçlü kollarıyla sımsıkı yakalamıştı onu. Kurtulmasının olanağı yoktu. Dar anlarında kafası çalışırdı. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır örneği, adamın kör olduğunu bilmiyormuş gibi bağırıp çağırmağa başladı:

— Kör müsün be kardeşim, önnüe baksana, dedi.

Kör, öfke ve kızgınlığından soluyordu:

— Yoksa sen de mi körsün benim gibi, diye sordu.

— Körüm ya.

— Dua et ki körsün. Yoksa şu bastonu başının ortasına yemiştin.

Böylece iri yarı körden kurtulmuştu ama ya bir görenin kucağına düşseydi? Dikkatli yürümeye başladı.

Hüseyin DENİZ
Ceylanpınar — URFA

ÖĞRENCİYDİ

Belinde tabancası
Elinde zinciri
Öğrenciydi,
Başında takkesi
Elinde tespihi
Öğrenciydi,
Elinde ders kitabı
Kalbinde insanlığı
Ve yediği kurşunla
O da «öğrenciydi.»

Şükran ERTEN
Gülnar — İÇEL

DEĞİŞİK DURUM

Adamın biri doktora gidip derdini anlattı.

— «Doktor Bey, derdimi hiç sormayın. Her akşam rüyamda bir cümbüştür gidiyor. Kadınlar, kızlar, yiyorlar içiyorlar. Masraf korkunç...»

Doktor güldü.

— «Bu bir dert değil ki. Keşke her gece ben de senin gibi rüya görsem.»

Adam başını iki yana salladı:

— «Evet ama doktor bey, sonunda bütün hesapları ben ödüyorum...»

TESADÜF

Hastahanede yatan arkadaşını ziyarete gitti:

— «Hayrola,» dedi. «Daha dün seni bir sarışınla gezerken gördüm. Bugün buradasın.» Nasıl iş bu yahu?»

— «Sorma birader. Gören sadece sen değilsin. Aynı şeyi karım da gördü. Onun için şimdi buradayım.»

TELEFON

— «Ahmet, sizin telefonunuz olduğunu bilmiyordum...»

— «Tabii bilmezsin, kardeşim. Hiç rehber okuduğunuz yok ki..»

İDDİA

İki arkadaş bir at yarışının gösterildiği bir sinemaya gittiler. Film başlayınca biri:

— «Bak», dedi. «Seninle yüz lirasına iddiaya varım. 8 numaralı at kazanacak.»

Diğeri karşı çıktı. Sinemadan çıkarlarken, kazanan:

— «Ben», dedi. «Aynı filmi dün de görmüştüm.»

Diğeri sinirlendi.

— «Görmesine ben de gördüm ama,» diye çıkıştı. «Nereden bilebilirdim, 8 numaranın bu defa da kazanacağını...»

Haluk DİKMEN
M T A Etüd Kampı Keles/BURSA

ZAM PAKETİ

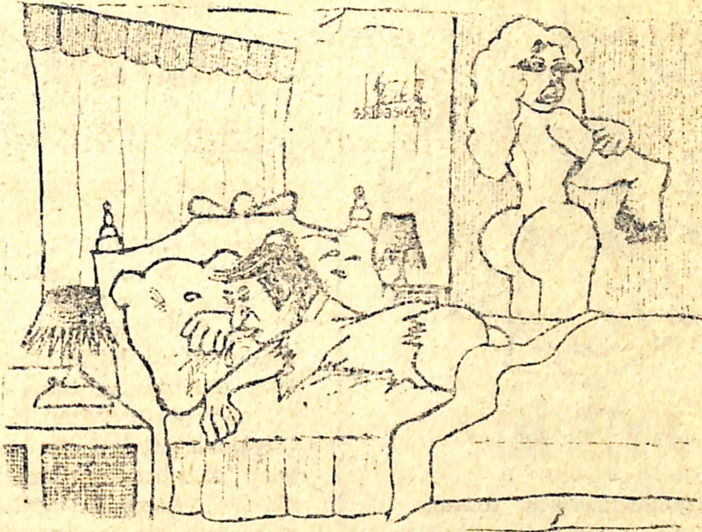
Zam paketi açıldı,
Etrafa hüzün saçıldı.
Zamların nedenini sorduk,
Yetkililerin kaşları çatıldı...

Veysel KARASOY — MANİSA

DÜNYA HEPİMİZİN

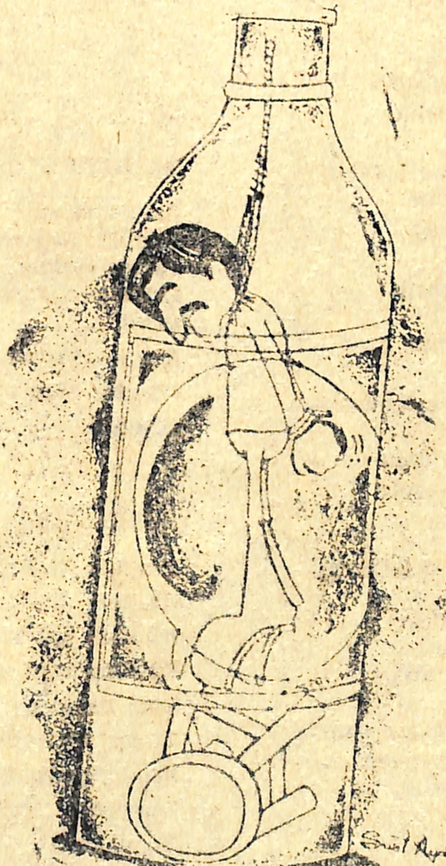
A a...
Delinin zoruna bak!.
Niçin sevmiyecekmişiz
Güzel dünyamızı?
Dünya hepimizin.
Dünyada;
Savaşırız da,
Sevişiriz de...

Veysel KARASOY
PTT Memuru — MANİSA

— Unutma yarın maraton koşusuna çıkacaksın... Hadi giyin de gece antremana çık!...

Sezer ODABAŞIOĞLU

Yazısız — Suat AYDIN

HAVADAR FİLM

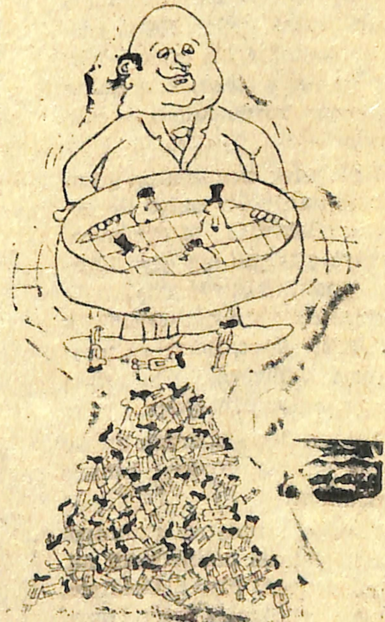
O akşam arkadaşlarla sinemaya gitmiştik. Film, havacılıkla ilgiliydi ve filmin konusu bir uçakta geçiyordu. Bir ara bizim hanzo Atilla (!) bize dönerek:

— Ben dışarı çıkıyorum... dedi.

— Niye lan..

— Oğlum.. dedi. Şu kamera uçaktan yere inmedi. Havadar film seyrede seyrede midem bulandı yavu...

Mustafa ERKOL — BALIKESİR

Yazısız — Ali ANLI

Bahadırhan TOKMAK

YOKLAR ÜLKESİ

Döviz yok.
Kredi yok.
Para yok.
Bakımlı sokağımız yok.
Kirası ucuz konut yok.
Elektriğimiz yok.
Suyumuz yok.
Dürüstlük yok.
Acımak yok.
Kaza olmayan gün yok.
Silah patlamayan gün yok.
İş yok.
Sözünde duran yönetici yok.
Mutlulukla gülümseyen vatandaş
O. hiç yok.
Burası
Yoklar ülkesi...

Selma AMANVERMEZ

AKBABA
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare ede. :
Ergin Ortaç
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
Fiyatı : 250 kuruş,
Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A

AYIP MI?

İnsanların çeşitli tutkuları vardır... Kimi pul biriktirir, kimi dul.. Kimi eski paralara tutkundur.. Kimi kadın eşyası, iç çamaşırı biriktirir..

Kimi ev kadınları toz biriktirir. Kaldırır kilimin, halının ucunu, süpürür tozu toprağı altına...

Kimi kadın kirli çamaşır biriktirir.. Dağlar gibi yükselmeden kirli çamaşırlar, yıkamak istemez canı onları!..

Kimi kadın, çocuk biriktirir. Yıllar geçer, doğurmaz doğurmaz da.. Ama, bir doğurmağa başlarsa.. Üçer - beşer hattâ altışar altışar doğurur.

Kimi insan radyo biriktirir.. Ne kadar eski işe yaramaz, hurda varsa toplar. Hattâ mali durumu iyi ise onlar için bir de depo tutar. İşte Şakir de böyle, hurda radyo meraklısıdır.

Komşular, her Allahın günü elinde hurda bir radyo ile görürler Şakir'i!.. Görürler ve nereye gittiğini şıp diye bilirler. Çünkü Şakir'in boynunda bir tabela vardır.. (DEPOYA GİDER!) Evet, Şakir ne meyhaneye, kahveye... nee sinemaya, eğlenceye gider...

Sık sık depoya, arada bir de evine gider.. Neden biliyor musunuz?.

Evindeki radyoyu kontrol için!.. (Hurda haline geldi mi, gelmedi mi?) diye... Geldiyse, depoya götürmek için!.. Evet, Şakir arada bir evine bunun için gelir. Herkes bir şey biriktirir, Şakir de hurda radyolara meraklıdır. Ayıp değil ya!..

ETMEYİN EYLEMEYİN

Bizim cep
Para görmez!
«Gözüne gözlük!»
Demeyin..
Etmeyin, eylemeyin!...
Çıkarıp
Beş yüzlük cebinizden,
Göstermeyin!..

Hizmet Aşkı!

Sultan Aziz'in Avrupa gezisi bir gemi dolusu maiyetle yapılmış!...

Bunların arasında Kebapçıbaşı, Pilâvcıbaşı, Hamurcubaşı, Mutfak Kâtibi gibi saray erkânı da varmış.

Gemi rıhtıma yanaşınca bütün bu gümüş köstekli ağalar gemiden çıkıp meydana saçılmış.

Bunu gören Sultan Aziz, yanında bulunan Fuat Paşa'ya, «Paşa» demiş «Bunlar yabancı bir ülkede olduklarını bilmezler mi ki, böyle hareket ederler?» diye sorunca.. Fuat Paşa «Padişahım, Sultanım kullarını hoş görsün» demiş «Bunlar böyle dağınık düzen çalışır.. Kebapçıbaşı Kebap tezgâhına gittiğini sanır.. Pilâvcıbaşı pilâv kazanına gittiğini sanır, Hamurcubaşı hamur tezgâhına gittiğini sanır... Onun içindir ki hepsi bir tarafa gider bu kullarının... Kendilerini size adamışlar, hizmete hazır durumda görürler» demiş..

AŞK!

Koştu
Bir kadının
Peşinden yıllarca!..
Öldürdü kadın
Hüsnü'yü
Yavaş yavaş hünharca.
Verdi kendini
İçkiye Hüsnü.
Şerefe...
Şerefe derken..
Öğrendi,
Bir sonbahar günü,
Kadının
ŞEREF'le evlendiğini.
İçmez oldu,
Kaldırmaz oldu
Kadehini şerefe
Hüsnü!

NEDENDİR ACEP?

Bir gelirmiş
Kişi cihana..
Onun için mi
Acep
Değer verilmez cana?
Hergün bir genç,
Hedef olur
Bir serseri
Kurşuna!.

NE GEREK?

Parayı veren
Düdüğü çalarmış..
Parayı verince,
Çalmağa kalmaz
Gerek!...
Alır — gidersin
«Benim oldu!.»
Diyerek..

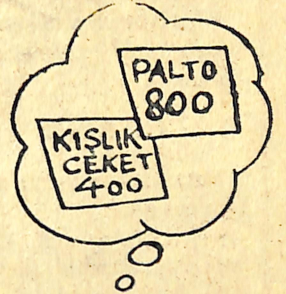
—o—

DELİKLER!

Kiminin kulağı,
Kiminin dibi delik.
Kiminin pabucu
Kiminin cebi delik.
Bazı delikler
Etmez iken metelik,
Kimine paha biçilmez
Zenginlik ifadesidir
Bu delik!

ZAMLAR!

Zamlar
Büktü belimizi..
Bağladı elimizi
Kolumuzu,
Şaşırdık yolumuzu!.
Zamlar..
Ağlattı anamızı
Evde bıraktı
Gelinlik kızımızı..
Attı tozumuzu.
Zamlar
Zamlar

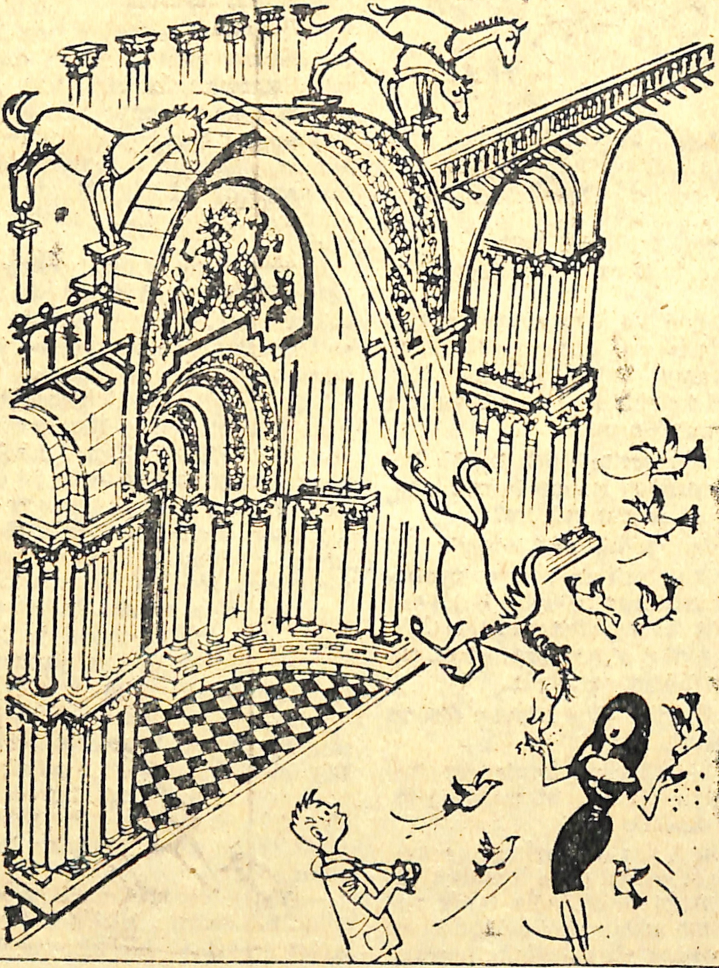

Yaktı canımızı
Evden kaçırdı
Karımızı
Yıktı yuvamızı..
Zamlar
Büktü belimizi
Taksiye, dolmuş'a
Binemez olduk
Kesti hızımızı..
M.C. ağlattı anamızı.
Memuruz..
Maaş yerinde
Sayar oldu..
Fiatlar kazık,
Battıkça batar oldu.
Zamlar canımıza
Ot tıkar oldu..

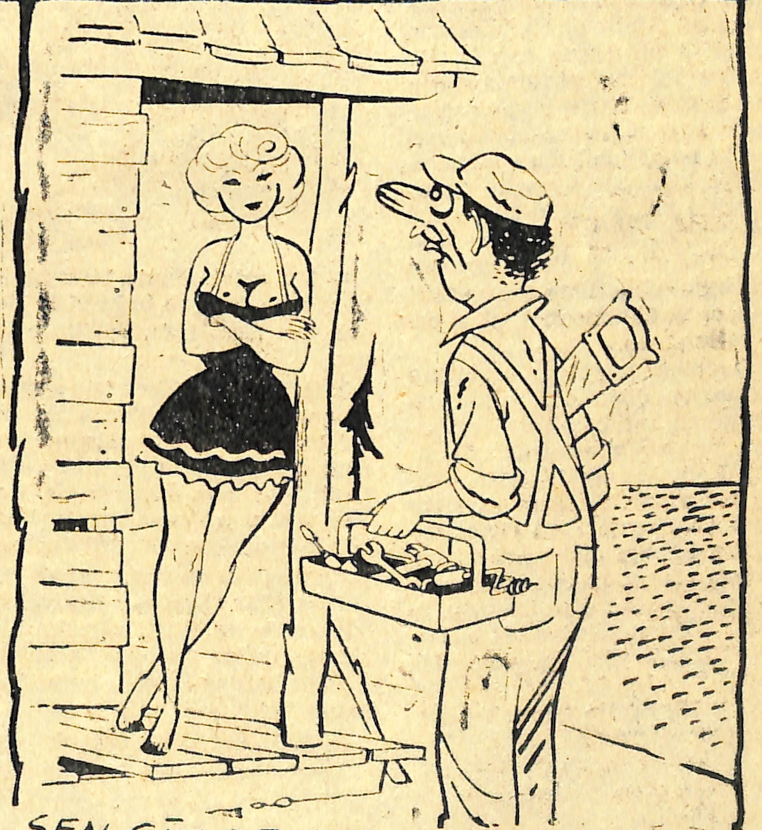
— C.H.P. etkili muhalefet yapamıyor. —

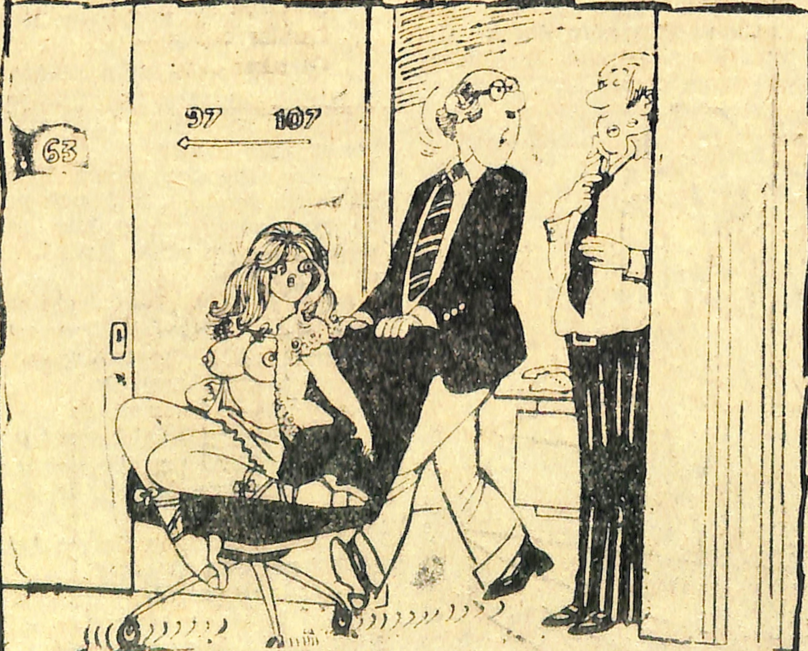
–KUŞLARA ARPA VERİLMEZ DEMEDİM Mİ BEN SANA?

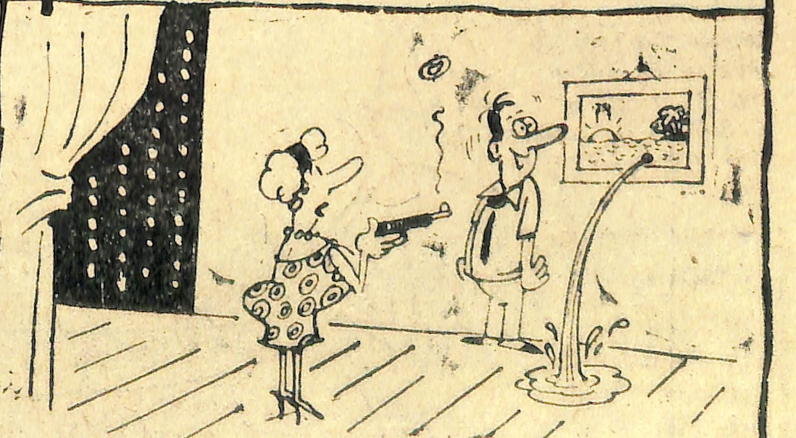
Şundan Bundan

–SEN GİT DE, YAKIŞIKLI ÇIRAĞIN GELSİN!..

– BU GÜNÜN İŞİNİ YARINA BIRAKMA, DİYEN SEN DEĞİL MİSİN ŞEF?

–BECERİKSİZ!

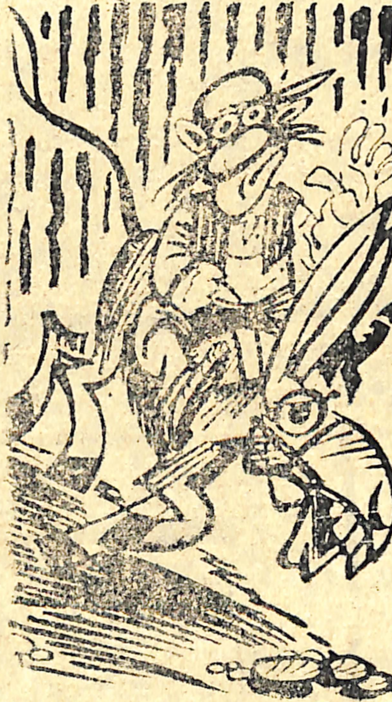
Amerikan Köpeği

Cengiz Özkartürk

OLDUM olası evde hayvan bulundurmam. Soy sop hayvandan ürkeriz. Bize belâ getirdikleri kanısındayız. Başımıza gelenlerden belli. Önce Dedeminkinden başlıyalım..

Dedeciğim yetim büyümüş. El kapısında yanaşmalıkla, elin tarlasında ırgatlıkla geçinmeye çalışıyormuş. Zamanla tarla taban sahibi olmuş. Kerpiçten bir ev yapıp başını sokmuş. Başlık parasının korkusundan anasız, babasız öksüz bir kızla evlenmiş. İki öküzle bir de eşek alınca tamam. O günlerde beygir bugünün Mersedesi gibi ağa, patron harcı. Eşeğin iyisi beygirin kötüsünden yeğdir deyip, pazardan gösterişli bir «kırı» seçmiş. İlk gün ses yok. Ertesi sabah ahırın içi karışmış. Karısı çığlık çığlığa imdat istiyor. Dedem kopup varmış ki ne görsün! Eşek avradını köşeye kıstırmış dişleyip durur. Dirgenle girişip gücün kurtarmış kadıncağızı. Bu arada eşekten iki zorlu çifte yemiş ki toplum polisinin cobu solda sıfır kalır! Ama eşeği öldürecek değil a, para verip almış.

Üç gün sonra yorgun argın sap işlemekten dönerlerken, kancıkları gören karakaçan dedemi saman çuvalı gibi savurup dah etmiş. Kadınlar eşeklerinden atlayıp kaçmışlar. Boşdaki eşeklere varsa ya. Hayır! Yaşlı bir adamcağızın bindiği dişi merkebi beğenmiş olacak ki ona saldırmış. Adam amaniinn diye ünneyip, üzerine çöken eşeğe bel bel bakarmış. Bizimki yüzünün akıyla işini bitirince kös kös geri dönmüş. Dedem köye gelip evinin kapısından girer girmez:

— Kız avrat! demiş, bu cenâbet bi gün ya sağa ya bağa bi iş idecek ya sabrediyom. Belkim uslanır.

Ne uslanması! Eşek gün geçtikçe azıtmakta. Bir akşam iki çuval burçakla dönüyorlarmış. Dedem dalgın dalgın yürürken ötekinin kulakları dikilivermiş. Dedem ayıkmış. Yuları tutayım derken kuyruğa yapışmasıyla çifteyi yiyip kıçüstü oturmuş. Artık çuvalları Hak kayıra. Burçaklar döküm saçım. Eşek ufarak bir kısrağı önüne katmış kovalar. Dedem bağdaş kurup hırsından katıla katıla gülermiş:

— Hele köftehor! Gancık eşekler de idare etmez oldu değel mi?!

Hemen iki gün sonra eşeğini ilçe pazarına satmaya götürmüş. Hayvanın kalıbına bakanlar topköylü kelepir mal kapattığından ağzı kulaklarında:

— Hemşerim! diye keyifli keyifli sormuş. Bunun huysuzluğu, arsızlığı neyim vağ mı?

Dedem yemin şart ederek:

— Yoh arhadaş! diye kalabalığa karışmaya bakıyor. Helâl süt emmiş bi eşşektir vallağ! Öğle olur olmaz yerde gancıklara gafasını bilem çevirmez..

— Eyi be! Cins hayvan disâne hemşeri!..

— Ne diyosun gardaşım! Bunun cinsliği heç bi malda yoh. Hadi hayrını gör!

Dedem parayı koynuna sokar sokmaz «cins mal» kokuyu almış. Sağa tepik, sola tepik yularından asılan yeni sahibini beş altı metre sürükleyip, pazarın ortasına şoförünün kıçını arı sokmuş Tır kamyonu gibi dalmış. Zahire çuvalları, peynir tenekeleri yerlerde ziyan zebil. Millet çil yavrusu gibi kaçışır. Seninki açık hava sex gösterisini bitirip, süklüm püklüm dönerken:

— Nasıl! dermiş Dedem, cins mal başkadır canım! Gancığın ifadesini aldı efendi efendi geliyor.

«Cins mal»ın yeni sahibi yalvar yakar:

— Aman hemşeri! diye Dedemin koluna yapışmış. Bu pek cinsimiş. Bize göre değel. Gel itme. Vir şo paramı. Eşşeğin neyim senin ossun!..

Dedem durur mu! Ardına bakmadan kaçmış.

Bizim eşeğin yeni sahibiyle gittiği köyde kısraklar hep katır doğurur olmuş. Tümü onun dölü. Katırlar da bir katır ki yanlırına beri benzer adam yanaşamaz. Katırlar hayvan değil ejderha. Ejderhalar çevrede öyle ün kazanmış ki köy şehirde bile «Katırcı» köyü diye anılır olmuş!.

Dedem eşekden nasıl çektiyse, babam da ineklerden çok çekmiş. Babam inek tepiği yememiş ya satın aldığı cins inekler ya süt vermez, ya kısır çıkarmış!.

Demek ailemizin hayvandan yana kısmeti kesik. Ben eve tavuk bile sokmuyorum. Kediyi hiç sokmam. Oğlumun üç yıl önce cins kedi diye acıyıp eve aldığı hain bir sokak kedisi tarafından ısırılmıştım. Demek kedinin amacı beni ısırmakmış ki o saat kayboldu evden. Ve ben de yirmi gün kuduz iğnesi yedim. Bu yüzden bizimkiler yanımda kedi, köpek lâfı edemez.

Ankaraya yerleşene dek rahattım. En yakın ahbabımız Servet Bey eve cins köpek getirince şansım döndü. Servet Bey dediğim de cins herifin biri! Nerde gereksiz iş varsa mutlaka burnunu sokar.

— Yavu! dedi, elindeki sepeti elime tutuşturup. Bizim yeğenin tanışı Amerikalı bir aile var biliyorsun...

— Hiç bilmiyordum.

— Eeee efendime söyleyim, bunlar bir ay izinli gidecekler şeye.. Amerikaya. Cins köpeklerini Yeğene bırakmışlar. Eee bizim yeğen de bekâr. Kendine bilem zor şey ediyor.. Zor bakıyor çocuk. Bana getirdi. Eee bizim de yerimiz dar, çoluk çocuk çok. Aklıma siz geldiniz..

— Daha yakın bi komşusuna versin.

— Eee bırak canım herkese güvenilir mi? Böğle kıymetli bi köpek soğna. Sen yabancı değilsin. Noğlucak bi ay bi şey. Eee hem siz iyi şey edersiniz..

— Vallağ ne diyeyim bilmem ki Servet Beyamca! Bakardık ya, biliyorsun hayvanlara karşı müthiş allerjim vardır.

— Eee şaka etme canım. Yavu alt tarafı şuncacık bi köpek yavu. Deve yaptın çıktın. Hiç mi şeyimiz olmadı sana! Hadi hadi al..

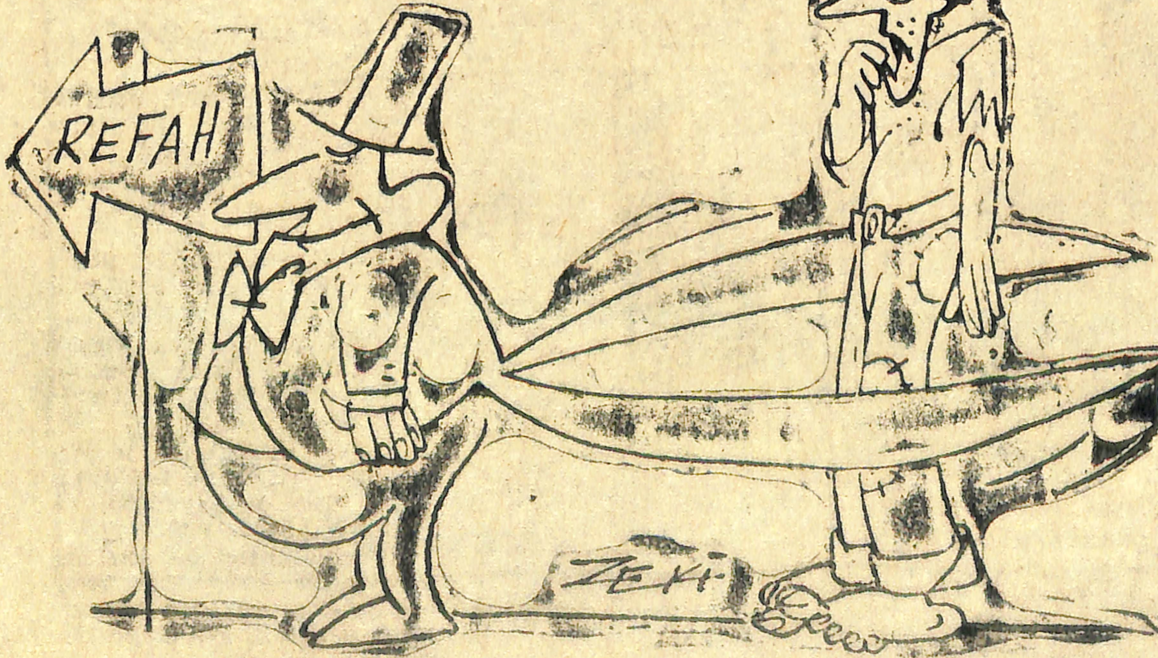
İçimden lânet olsun deyip sepeti aldım. Köpek minik, yumuk yumuk tüylü bir hayvan. Çocuklar çok sevdi. Servet Bey giderken bir de muhtıra verdi:

— Evlât köpeğe iyi bakın haa! Bu köpek bildiğin köpeklerden değil. Amerikan köpeği. Bi şey olmasın hayvana.

— Noğlucak yahu Servet Amca! Bi şey olsa ne çıkar!.

— Öyle deme! diye sırıttı. Ya emanet bırakılan hayvanlar hakkında «İkili Anlaşma» varsa?!.

Hıh lâfa bak! Acaip herif dedik ya. Gülüp geçtim. Ama gece yatağa yatınca bir korku sardı beni. Olur olur! Ya Amerikan köpekleri hakkında ikili anlaşma yapılmışsa. Amanın unutmuştum. Amerikan «tesislerinde» bizdekinin azmanları bekçilik yapıyor yahu! İki gözüm önüme aksın ki

—Eyvah, gene makasa geldim!...

köpek üzerine ikili anlaşma vardır. Nerden soktum bu netâmeli hayvanı evime. Köpek ölürse lâ-Adamın gözünün yaşına bakmadan komünisttir diye tutuklamaya kalkarlar. Bi şeycikler demem Servet Beyamca, prostatın azar da sidiklerin tutulur inşallah!.

Yiğidi öldür hakkını ketmetme demişler. Doğrusu köpeğin oturduğu baş sedirle, kızın yatacınsliğine diyecek yok. Anamın ğını kendine üs yaptı. Bir şey değil her önüne konan yemeği de yemiyor. Alelusul hazırlanmış yemeklerden tiksinip kaçıyor. Eyvahlar olsun köpek ölecek. Ben artıkın işi gücü unuttum Millî Emniyette yapacağım savunmamı hazırlıyorum! Oldukça kafası çalışan yakın bir arkadaşım vardır. Akıl danışmaya gittim ona. Başıma gelenleri anlattım. Rengi sarardı birden. Kapıyı kapatıp kulağıma fısıldıyarak:

— Aman kardeşim! dedi. Bi şey sorma. Çoluk çocuk sahibiyim. Ekmeğimden olurum. Rica ederim bana geldiğini kimseye söyleme, çok rica ederim...

— Peki, dedim umutsuzca. Ama çok rica ederim söyle. Köpek ölürse bana bir ceza verirler mi dersin?

— Bilmem ki. Sen doğru bi avukata koşsan.

Işıkları söndürüp kapıyı açtı. Sokaktan geçen olmadığını görünce çok tehlikeli bir ajanmışım gibi korka korka yolcu etti beni.

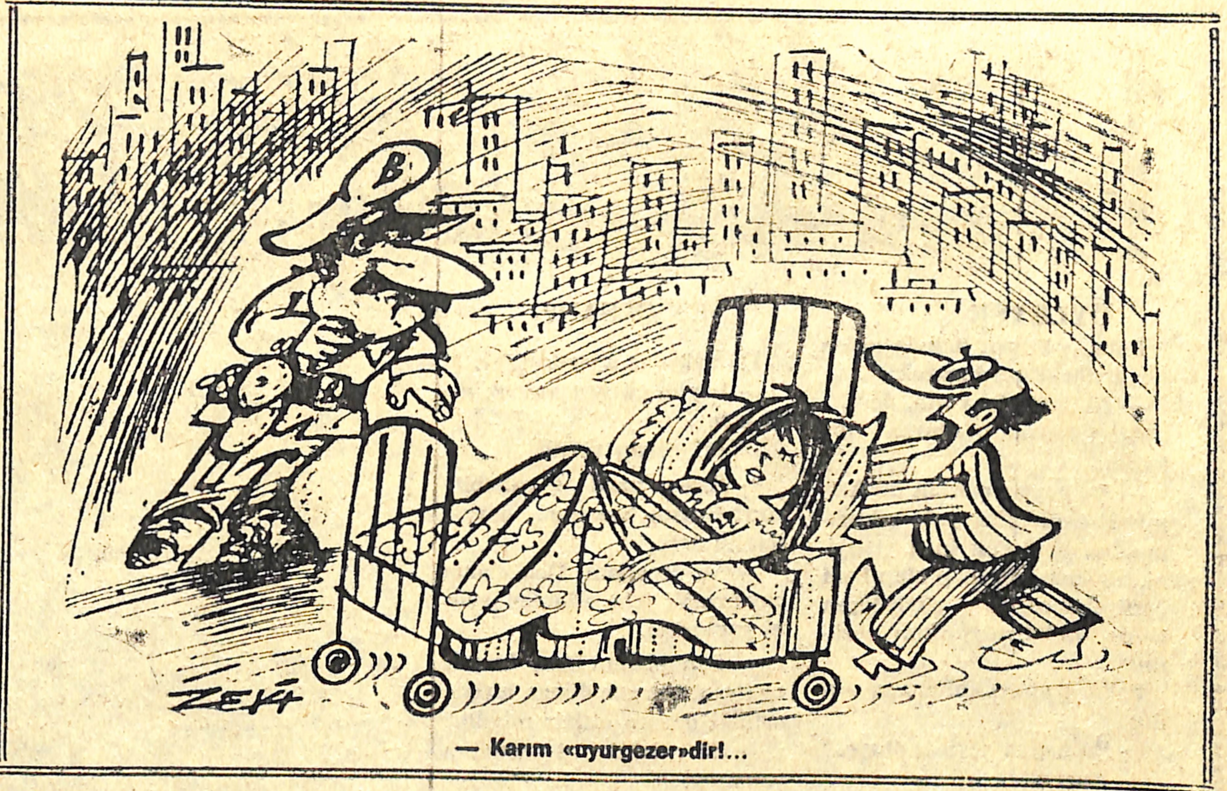
Allah encâmımı hayretsin. Kafası işleyenlerin böyle ödü koparsa sonum nice olur kimbilir! Neyse ertesi gün Servet Beyamca damladı:

— Eeee şuna bakın! Hayvan bir deri bir kemik kalmış oğlum.

— Biliyorum, dedim. Biz de boşuna mı savunma hazırlıyoruz?! Amca amca sen şu iti götürüyor musun götürmüyor musun?

— Eeee götürmekte nerden çıktı? Oğlum siz hayvana hiç mi bakmadınız?

— Biz bakıyoruz ya köpek bakmıyor yemeklere. Et versek de yemiyo..

— Karım «uyurgezer»dir!...

— Pişirerek mi verdiniz eti?

— Yoo!.

— Olmadı işte. Sana bu köpek cins dedik, Amerikan köpeği dedik...

— Ne yediricez ya? Bizim yediklerimizi de yemiyo..

— Yemez. Hayvan lüks gıda yemeye alışmış bi kere. Özel köpek mamasına alışmış. Hiç bi şey bilmiyorsan bonfile yaptır efendim. Eeee soğna rosto, biftek filân hazırlat. Soğnacığma çiğ süt içirmeyeceksin, pastörize olacak. Suyunu da kaynatıp içirin, yoksam mikrop kapıp hastalanabilir.

Servet Beyi müstehcen bir el işareti yapıp kovacağım ya, terbiyem izin vermiyor. Suratımdan kızdığımı anladı. Sırıtarak:

— Eeee ne diyecektim! diye konuştu. Az kalsın unutuyordum. Şu parayı bizim yeğen verdi. Bi zahmet köpeğin özel yiyecekleri alaymışsın..

Uzattığı üçyüz lirayı cebe attım. Paranın yüzü sıcak. Sesim cırp diye kesildi. Evdeki tek muhalifin de sesi kısılınca konuk itin rahatı en üst düzeye ulaştı. O günden sonra kasap da şaştı boyuna et alışımıza. Baş müşterisi olup çıkmışız.

— Hayrola Bey evde hatırlı bir konuk mu var? Diye sordu.

— Hatır ne demek?! Başımızın üstünde taşıyoruz!.

— Peki bi sevgili akrabanız herhal?

— Akrabadan da ileri! Kendisi kayınpederin pek hürmet ettiği bir yakınıdır!

— Kendileri çok kalacaklar mı?

— Kalmak istemiyorlar ama ısrar ediyoruz bittabi!.

— Oh oh çok iyi çok iyi! Adamcağız biraz hava alsın.

— Evet alıyor. Ankaranın havası öyle bir yaradı ki kendisine, merhum pederi düşlerine girip:

«— Oğlum! diyormuş, sen orda biraz daha kal. Yakında birbirimize kavuşuruz!»

Ben onu işlettiğim için, kasap da yağlı bir müşteri yakaladığından memnun, gülüşerek ayrıldık. Her gidişimde, temel atma [...]nindeki büyüklerimiz gibi tebessümler saçarak karşılıyor beni. Eskiden yüzüme bakmadan konuşurdu. Hanımı da evdeki konukla akraba olduklarını öğrenmesin diye hiç yollamıyorum kasaba.

- Aman Hanım! diyorum, sen yorulma. Ben giderim. Elimdeki formüle göre eti hazırlatmam gerek! Kolay mı Amerikan köpeği besliyoruz!.

Fakat sabrım tükenmek üzere. Kasap borcu altıyüz papeli geçti. «En uzun ay» ın bitmesine dört gün kala Servet Bey olağan teftişlerinden birini yapınca, daha kapıdan girer girmez:

— Otur şuraya Servet Amca! dedim.

— Ne o pek heyecanlısın, dedi.

— Evet! dedim. Köpekle olan ilişkilerimi yeniden gözden geçirdim!.

— Ne demek?

— Al şu iti git demek!.

Hayvanı sepete tıktım. Yalvardı:

— Dört gün canım, dört gün daha dişini sıkıver.

— Sıcak hiç bi yanım kalmadı. Senin it emanet değil felâketmiş. Birleşik Devletler Başkanı Başdanışmanını gönderse de kabul etmem. Artıkın ya terhis, ya taarruz!.

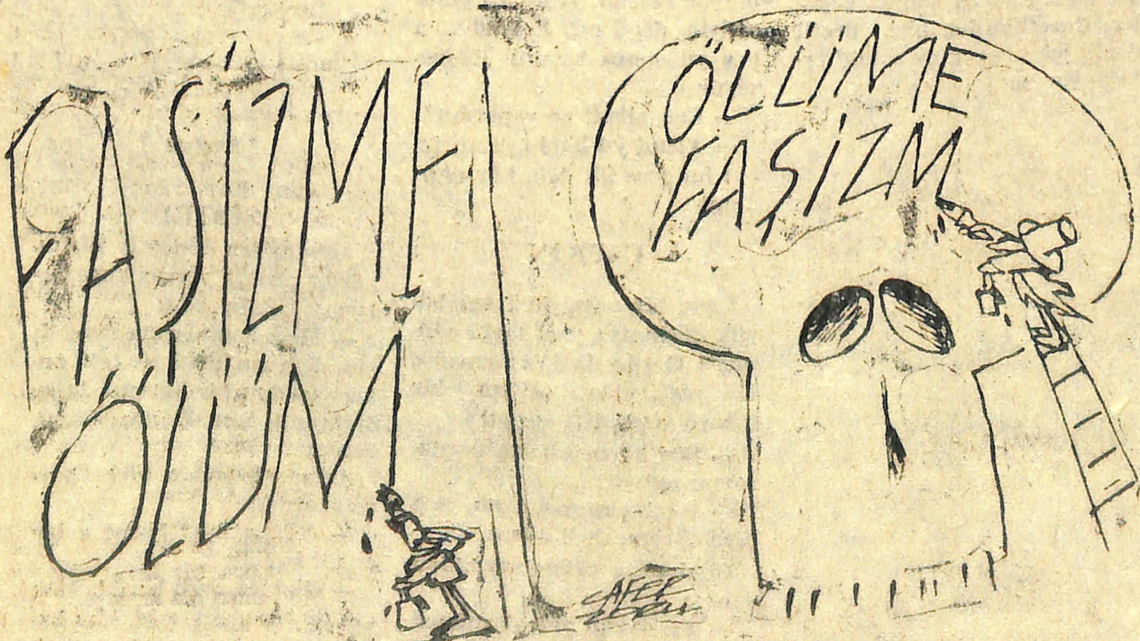
Kesinlikle «Go home»u çekmişim bir kere. Sepeti alıp küstü gitti.

Ooohh!. Dünya varmış. Sömürülmekten kurtuldum. Ben rahatladım ya, köpeğin gidişine ev halkı memnun olmadı.

— Ayol köpek varken ne iyiydik! diye sızlandı durdu Hanım. Köpek gideli diyete çekildik. Et yüzü gördüğümüz yok..

— Seni işbirlikçi karı seni! dedim içimden. Sana göre hava hoş. Kasap'a para yetiştirmekten anası ağlayan fukara kocanı düşündüğün yok tabii!...

Cengiz ÖZKANTÜRK

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

ÖYLEYSE

Polis, yıldırım hızıyla giden bir arabayı durdurarak:

— Ehliyetinizi verin, dedi.

Arka koltukta oturan bir kadın:

— Bu cezayı çoktan hakketmişti, dedi. Zira yola çıktığımızdan beri çok hızlı gittiğini, bir kazaya sebep olup beni öldürebileceğini söylediğim halde dinletemiyordum sözümü.

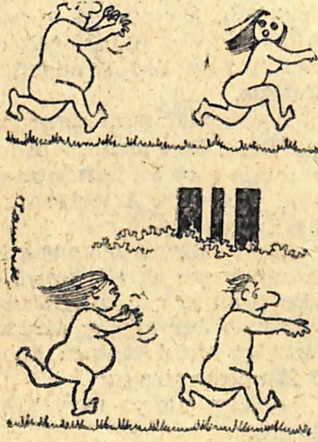
Polis, arabayı kullanana sordu:

— Bu bayan neyiniz oluyor?

— Karım.

Acımaklı bakışlarla ehliyeti sahibine uzatan polis:

— Öyleyse, dedi, ehliyetinizi alın ve arabayı daha hızlı sürmeğe bakın!..

Yazısız

SEN OLSAN?

İki arkadaş karşılaştılar.

— Üzgün görünüyorsun, dedi biri.

Diğeri cevap verdi:

— Başka nasıl görünebilirim? Karım boşanma davası davası açtı.

— Ne diyorsun! Ben olsam caydırmak için elimden geleni yapardım.

— Sen olsan, içen, kumar oynıyan, eve geç dönen biriyle evliliği devam ettirir miydin?

— Bir dakika tutmazdım yanımda.

— İşte aynı senin gibi düşünüyor bizim karı da!

— Politikada ikiye ayrılmışız ama, bu kız tek parça halinde kalmış!...

— Şey... Avlanmaya çıktım da!...

BULA BULA

Binlerce işsiz toplanmış nümayiş yapıyordu. Onları izliyen biri, birini çekerek:

— Siz dürüst ve çalışkan bir kimseye benziyorsunuz, dedi. Gelin benimle, size iş vereyim.

— Bırakın beni, diye kolunu kurtarmıya çalıştı delikanlı. Size ne kötülük yaptım Burada üç bin kişiden fazlayız, bula bula beni mi buldunuz çalıştıracak?.

Yazısız

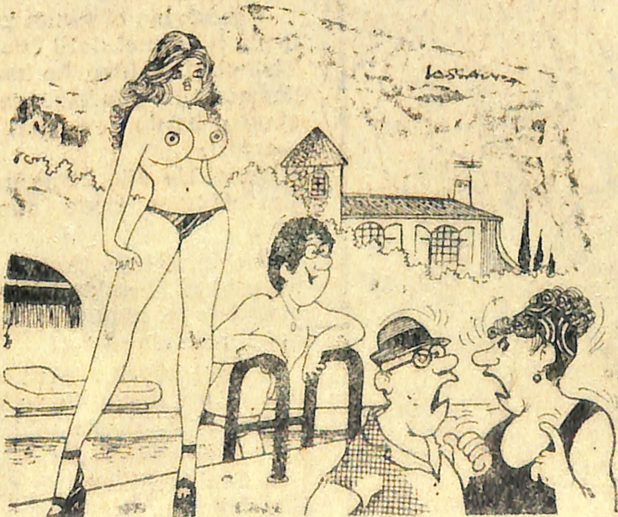
DİŞLER

Öğretmen, küçük kıza sordu:

— En son gelen dişler hangileridir?

Çocuk cevap verdi:

— Takma dişlerdir!

— Yaşa baba! Seninle aynı fikirdeyim... Açık mayolar çok daha güzel!...

EVLİLİK

Evliliklerinin yirmibeşinci yıldönümünü kutluyorlardı. Yemekten sonra salona geçtiler. Davetlilerden biri, dertli dertli içini çeken ev sahibi erkeğe sordu:

— Canın mı sıkılıyor?

— Öyle, neye üzülüyorum biliyor musun, yirmibeş yıllık evliyim değil mi? Evlendikten beş yıl sonra karımı öldürseydim...

— Eee, şimdi ne yapardın?

— Yirmi yıl hapis yatar, fakat bu gece ilk defa hür olurdum!

ÇAPKIN

Genç bir asansörcü kız büyük mağazaya yeni tayin edilmişti. O gün ilk kez asansöre elli yaşlarında çapkın bir mösyö girdi. Kız sordu:

— Sizi kaçıncı katta durdurayım mösyö?

— Beni tanımadın mı, ben direktörüm, dedi adam.

Elini kızın beline sardıktan sonra:

— En uygun yer, dördüncü kat ile beşinci kat arası, diye ekledi.

SİSTE!

Londra'dan dönen iş adamı, görüp gezdiği yerleri arkadaşlarına anlatıyordu:

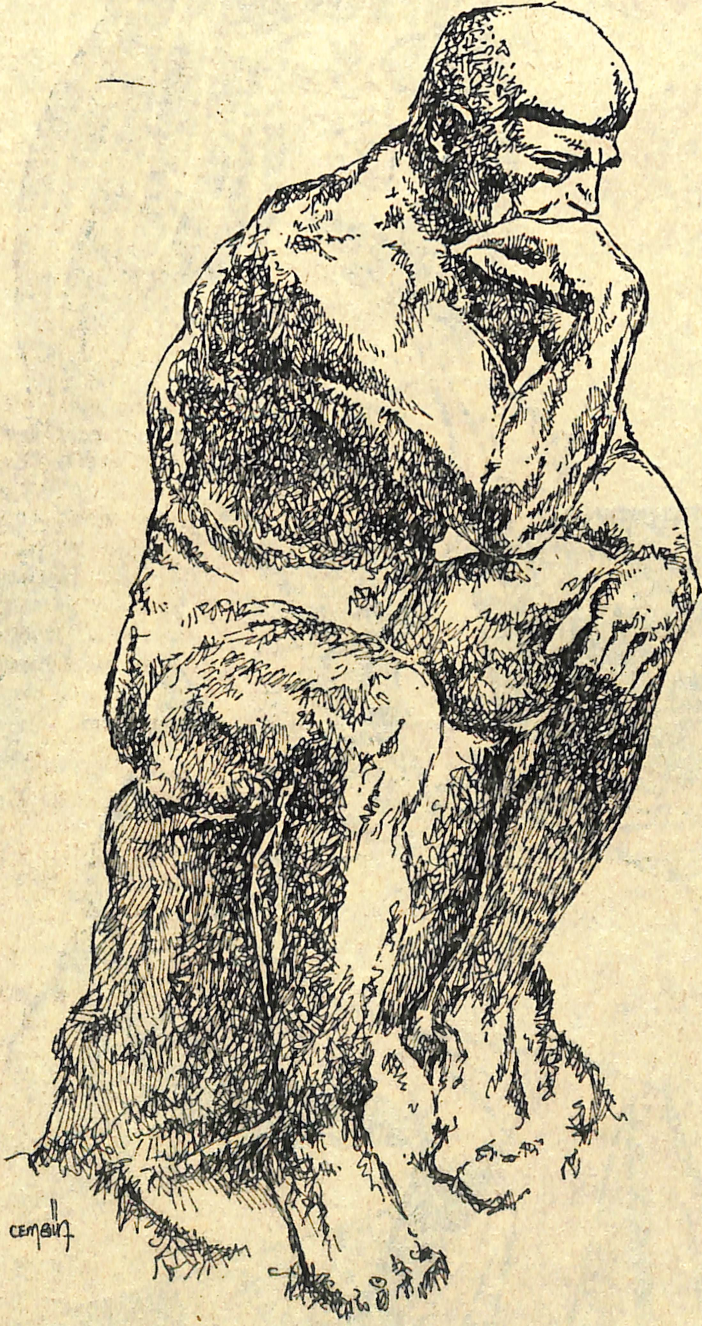
— Hele kadınlarına diyecek yok doğrusu, dedi. Ne tatlı anlar yaşadım bir bilseniz Julie, Margaret, 'ane, Edith, Carol, Jerom...

Arkadaşlarından biri hayretle atıldı:

— Jerom, mu? Fakat o bir erkek ismidir...

— Olabilir, dedi beriki. Ama oranın bir sisi var ki, kim kadın, kim erkek ayırd edilmiyor ki!...

düşünmeyin

ZİRAAT
BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Akbaba

EVET DENİZ DURGUN, SAKİN AMA, SİZ BENİM KALBİMDE FIRTINALAR KOPARIYORSUNUZ!